

★ WESTERN ★ MOBA®

RODOKAPS

Svazek 005

Leden 2009

35 Kč

Slovensko 1,63 € / 49,10 SKK

Kód 005

RODOKAPS

Svazek 005

Jack Morton

Střelci

„Hej, hombre!“

„Myslíš mě?“ Santana, muž v sepraném šedém ponču, zvedl hlavu. Právě jen tak, aby viděl zpod krempy svého širokého sombrera. To co viděl, by nějakého ustrašeného kovboje rozechvělo.

Ten chlap před ním byl široký jako býk. Propocená košile se napínala kolem jeho ramen a na prsou byla napůl rozhalená. Vylézaly z ní husté chlupy. Jeho tvář vypadala, jako by se už mnohokrát potkala s koňským kopytem. I nos seděl jaksi křivě. Jeho vlasy byly přerostlé a mastné a padaly až na ramena.

„Jo,“ zavrčel černovlasý muž. „Mluvim s tebou, hombre. Klid' se odsud. King tu bude hned. On nesnáší špinavce jako jsi ty.“

„Kdo je ten King?“ Santana se zašklebil. A sice tak drze, že to černovlasého nemohlo nevydráždit. Chlap s kletbou tasil kolty – a v tu chvíli ztuhl jak solný sloup.

Zpod Santanova ponča najednou vykoukla hlaveň revolveru.

„A teď zvedni ty špinavé pracky, kamaráde. Nemám rád, když mě někdo zlobí. Já jsem od přírody mírný, ale když se ostatní chovají jako pitomci, rozzuřím se.“

Černovlasý muž zbledl. Zalapal po dechu jako ryba na suchu. „Ty pse,“ zasupěl, „my tě rozstřílíme na kusy nebo ti stáhneme kůži z těla.“

„Mám dojem, že si říkáš o unci olova?“ řekl jen Santana a natáhl pod pončem kohoutek koltu.

Černovlasý ztichl. Jeho revolvery dopadly na prkna chodníku.

„Tak jsi hodný.“ Santana se stále ještě usmíval. Potom pomalu vstal, aniž by toho muže spustil z očí. Na prašné ulici se zastavilo několik Mexičanů. Nervózně sledovali ty dva muže.

„Co čumíte, smrad'oši?“ zařval černovlasý muž, který už o tři čísla splaskl.

„Nech je,“ odvětil Santana suše. „Takového zbabělce nevidí každý den.“ Santana dloubl chlapa ústím koltu do žaludku. „A teď se otoč, kamaráde.“

Chlap se skřípěním zubů poslechl.

Když se muž otočil, zvedl Santana nohu a silně kopl. Trefil protivníka do zadku. Černovlasý zaječel a odplachtil z chodníku na cestu. Zůstal ležet u nohou zvědavců. Spolykal hodně prachu a prskal.

Santana se zasmál, zvedl soupeřovy zbraně a hodil je do žlabu s vodou.

Potom se otočil a sebejistě kráčel do bodegy, u jejíž stěny prve dřímál.

Místo lítacích dveří tam byl korálkový závěs. Santana chtěl právě odhrnout šňůrky, když tu ho varoval výkřik.

Ve zlomku sekundy ležel Santana na chodníku, převálil se na břicho a tasil kolt.

Uslyšel ještě zasvištění nože a stiskl spoušť.

Kulka škrábala černovlasého na levém rameni. Chlap zaječel bolestí a zapotácel se. Přitiskl si na ránu dlaň. Mezi prsty mu prýštila krev.

Santana vstal. Z hlavně revolveru se vinul tenký proužek kouře.

„Příště ti vyvrtám třetí oko,“ řekl Santana a zastrčil zbraň. Zvedl nůž a hodil ho obloukem na střechu.

Potom vešel do nálevny.

Zazubil se na tři muže, kteří byli uvnitř.

„Venku je celkem prašno. Dej mi whisky, bodegero.“

Majitelův kulatý obličej se zatvářil bezradně. „Máme jen pulque, señore.“

Santana potlačil kletbu. „Tak sem dej pulque.“

Ostrá kořalka ho páčila v krku. S úšklebkem odstrčil láhev. „To svinstvo člověku propálí žaludek,“ řekl a smetl z pultu hranou ruky mrtvou mouchu. Pak odhrnul pončo a vytáhl z náprsní kapsy tenký doutník. Škrtl sirkou o podrážku.

Jeho úsporné pohyby naznačovaly, že Santana je zvláštní člověk. A toho si všimli i Mexičané, kteří vysokého, šlachovitého bojovníka pokradmu sledovali.

„Señore,“ řekl hostinský a důvěrně se k němu naklonil.

„Poslouchám.“

„Señore, je to takhle. Všichni jsme viděli, jak jste dal Torresovi nakládačku, ale stejně by pro vás bylo lepší odsud zmizet. Torres patří ke Kingovu mužstvu a my musíme tancovat, jak King píská. Patří mu město. Má ho v moci. Odvádí si odsud i lidi.“

Santana si otřel rty, které ho ještě pálily od kořalky. „Jaké lidi?“

„Ty, kteří pro něj musí pracovat. Je vidět, že jste tu cizí, señore. Na druhé straně Rio Grande je kamenolom. Říká se tomu kamenolom, ale našlo se tam stříbro, a protože je tam práce těžká, nikdo se nehlásí dobrovolně. King musí lidi nutit, aby pro něj pracovali. Někteří to vydrží třeba jen týden a umírají. Mnoho ženám se už nevrátili manželé. Žijí tam v dole jako zvířata. Dostávají mizerně najíst a živoří. To jsem vám chtěl jen říct, señore. Poslechněte moji radu. Nasedněte na koně a rychle jed'te.“

Santana se zasmál. „Já nemám koně.“

„Por dios, tak to jste ztracený, señore.“ Barman pohlédł na zbylé dva hosty. „Co na to říkáte vy?“

„Paolo má pravdu, señore. Měl byste jít.“

Santana zavrtěl hlavou. „Nechce se mí. V Palo Verde se mi líbí. Krom toho,“ Santana potáhl z doutníku, „jsem už dávno neviděl tak klidné město.“

„Zdání klame,“ prohlásil barman s spráskl ruce. „My všichni jsme Torresovi tuto lekci přáli. Ale víc dělat nemůžete, señore. Za pár minut už může být pozdě.“

Bodegero stál u jediného okna svého podniku a hleděl ven.

Najednou jaksi zahučel a přišoural se k Santanovi,

„Už jedou, señore. Už jedou a je jich nejméně dvacet. Ted' už nemáte šanci...“

+ + + + +

V hostinského kulaté tváři to zacukalo. V očích se mu zračil strach. Zvedl ruce v bezmocném gestu. „Omlouvám se, señore. Já mizím. Já...“

Tlouštík zmlkl, když zpozoroval Santanův potměšilý pohled. Protáhl se za pult a šel ke dveřím do kuchyně. Tam se ještě jednou ohlédl, jako by se chtěl se Santanou rozloučit. Pro něj byl ten cizinec už mrtev.

Santana v klidu jedl. Fazole mu chutnaly. Bodegero si zjevně dával záležet. Tu a tam usrkł pulque.

Venku před bodegou se zastavila kopyta. Muži pokřikovali, Santana slyšel chraplavý smích. Muži skákali ze sedel.

Santana otočil hlavu vpravo. Skleněné perly zachrastily, někdo škusbl za závěs a ozvala se kletba.

„Do hajzlu. Ta věc mě štve už dlouho!“ obrovitý rezavý chlap utrhł závěs z ukotvení.

Potom vstoupil do bodegy. Chlap jak hora. Na hranaté lebce mu svítily jasně rezavé vlasy. Jeho tvář vypadala jak špalek, neotesaná s odulými rty. Ruce měl velké jak talíře.

Ryšavec vycenil zuby jako vlk. Nízko na jeho pravém boku visel

kolt a na opasku měl pověšený bič s krátkou rukojetí a šňůrou s pletené kůže.

Za ryšavcem se do výčepu tlačily další postavy a Santana, který skupinu pozoroval koutkem oka, napočítal dalších osm mužů.

Bodegero ve strachu poněkud přeháněl.

„Ano, to je on!“ zahulákal Torres a ukázal špinavým prstem na Santanu. Zraněné rameno měl už obvázané.

Santana dál v klidu jedl. Pomalu nabíral lžící za lžící ostře kořeněné fazole.

Předstoupil před něj ryšavec. Jeho muži za nim stáli jak živá stěna. Byla to pestrá směsice Američanů a Mexičanů, odpad společnosti.

„Ty jsi ten špinavec, který se opovážil napadnout jednoho z mých lidí?“ zařval najednou ryšavec a spustil pravici nad pažbu koltu.

Santana neodpovídal.

„Tak toho bastarda odstřel, Bracku!“ vykřikl jeden z banditů.

Teprve nyní Santana pomalu odložil lžící. Pootočil se a opřel se loktem o pult. Jeho pravá ruka byla volně svěšená podél těla.

„Mluvíš se mnou?“ zeptal se tiše.

„Smrdí tu snad ještě někdo další?“ naparoval se ryšavec.

Muži se zasmáli. Pro ně to byla zábava.

Santana pokrčil rameny. „Možná ty, zrzku.“

Chlap vycenil zuby. „Za tuhle pitomou odpověď tě rozmlátím na kaši.“

„Máš na to právo,“ odvětil Santana. „Ty jsi King?“

„Ne!“

„To jsem si myslel. Ty jsi totiž ten typ, který jen vykonává rozkazy a řeknu ti, zrzku, kdybych měl za sebou osm kojotů, taky bych se cítil silný. Ale teď mi udělej laskavost a neruš mě. Vychládne mi jídlo a krom toho mi v tvé společnosti vůbec nechutná.“

Buster Brack sáhl po koltu. A byl proklatě rychlý.

Ovšem ne dost rychlý na Santanu. Tomu skočil kolt do ruky jak nějakým kouzlem. Jeho pohyb se nedal zaznamenat.

Devět banditů hypnotizované hledělo do hlavně revolveru.

Brackova ruka zůstala ležet na pažbě koltu. Ani ostatní se neodvážili tasit.

Zatím ne...

Santana se neznatelně ušklíbl. „Jestli si troufnete – v tom já vám nezabráním. Ale nezapomeňte na jednu věc; nejméně čtyři z vás vezmu s sebou na dlouhou cestu a první bude tady ten ryšavý panák, který by teď měl sundat pracku z koltu, nebo se rozzlobím.“

Brackova ruka se rychle odtáhla.

„Výborně,“ pochválil ho Santana. Mluvil s ním, aniž by ostatních osm spouštěl z očí. „Myslím, že byste měli hodit zbraně na zem. Pak si můžeme promluvit dál. Můj kamarád Torres posbírá vaše revolvery.“

Černovlasý vrhl na Santanu zuřivý pohled, ale nakonec poslechl.

„Nejprve zrzouna!“ řekl Santana. „Zdá se, že má hodně horkou hlavu.“

Torres se klepal, když šel k Brackovi. „Promiň, Bustere,“ zahuhlal.

Brack rozepínal přezku. Počkal, až od něj Torres bude dva kroky, pak se najednou s divokým výkřikem vrhl stranou.

Zachytil obrovským rukama Torrese, sevřel ho jak ve svěráku a srazil ho proti Santanovi.

Torres zaječel panickou hrůzou. Myslel si, že ho Santana provrtá olovem.

Ale Santana nebyl zabiják.

Bleskurychlým skokem se přenesl přes pult, chytil jeho okraj a převrátil ho.

Teprve teď se vzpamatovali ostatní pistolníci. Zahřměly kolty a bodegou létaly kulky.

Většina kulek se zavrtala do masivní desky pultu, která padala směrem k banditům.

Santana skočil tygřím skokem přes špinavou podlahu a pokoušel se uniknout dveřmi do kuchyně.

Vtom schytl kulku.

Olovo ho šlehlo po hlavě jak ohnivý závan. Santana ještě ucítil bodavou bolest, pak ho zaplavila vlna bezvědomí.

Torres, který se už vzpamatoval, vytrhl revolver. Namířil a chtěl Santanu střelit do zad.

Vtom jeho ruku zasáhla pádná rána.

Torres zavyl jak nakopnutý pes.

Udeřil ho Buster Brack. „Přeskočilo ti?“ vyjel na Torrese. „Ten chlápek se nám hodí. Důl ho už zlomí.“

Ostatní bandité mlčky poslouchali. Nyní se zachechtali a zastrčili kolty. V místnosti se vznášela oblaka dýmu.

Brack přistoupil k bezvědomému Santanovi. Dloubl do něj špičkou boty.

Santana se nehýbal.

Brack se křivě zazubil a poručil dvěma mužům, aby Santanu spoutali. „V dole mu to osladíme.“

Ze dveří vystrčil hlavu bodegero. Brack ho rychlým pohybem chytil za krk a přitáhl si chvějícího se muže k sobě.

„Tak, amigo, mluv. Odkud ten chlap přijel?“

„Já – já nevím, señore.“

Do jeho těstovité tváře pleskly dva rychlé údery. „Co je zač?“

Tloušťíkovi vyhrkly do očí slzy. „Já opravdu nevím, señore. Věřte mi. U všech svatých, já ho neznám.“

„Ty a tvoji svatí,“ zachechtal se Brack. „Přece ti musel něco říct. Nebo máš chuť na můj bič?“

Kdyby ho Brack nedržel, svezl by se hospodský na kolena. Mlčky zavrtěl hlavou.

Buster Brack zkřivil obličej a strčil tloušťíka zpět do kuchyně, kde dopadl na stůl, který nebyl stavěn na jeho váhu a rozlámal se.

Brack už se o něj nestaral. Levou rukou si promnul obličej. „Tak to prostě zjistíme sami. Mně se ten chlap nezdá. Každý jiný by vystřelil, kdybych po něm strčil Torrese. Ale on ne. To by mě zajímalo, proč.“

„Třeba ho omrzel život?“ poznamenal Gonzales, vyschlý muž s orlím nosem.

Brack se po něm ohnal pěstí a udeřil ho do tváře. „Ještě jedna blbá odpověď a budou tě seškrabávat ze zdi, pitomče.“

Gonzales seděl na zemi a otíral si krev. Pomalu vstal, odšoural se

do kouta a snil o tom, jak při vhodné příležitosti napálí Brackovi kulku do zad.

Buster Brack sáhl po lahvi s kořalkou a zhluboka si přihnul.

„Přines vodu,“ poručil komusi.

Muž vyběhl ven.

Santana byl svázán jak balík. Jeho kolt si vzal Brack. Zastrčil ho za opasek vedle biče.

Vrátil se muž s vodou. Nesl kožené vědro s hnědou břechkou.

„Chrstni to na toho bastarda!“ poručil Brack, odepnul od opasku bič a plynulým pohybem rozvinul na prst tlustou šňůru. „Jsem zvědavý, jestli taky zapomněl, odkud se tady vzal,“ prohlásil Brack a rozesmál se, protože už se těšil na krutou hru...

+ + + + +

Ten muž se natřásal před zrcadlem jak páv. Držel v ruce stetson se širokou krempou a ladným pohybem si ho nasadil na leskle černou kšticí.

Usmál se na svůj odraz. Jeho snědý dravčí Obličej s orlím nosem přetékal ješitností.

Ano, tento muž byl ješitný. Ješitný a krutý.

Nebyl to nikdo jiný než Jack Ambrose řečený king.

„Vestu, José!“

Přiběhl drobný, kníratý Mexičan. Podržel temně rudou hedvábnou vestu, aby do ní mohl King Ambrose vklouznout rukama.

Vesta seděla jak ulitá.

King byl spokojený. A to bylo dobře. Protože když se King zlobil, létalo olovo.

Mexičan o pár kroků odstoupil. Byl to krejčí, žil v Palo Verde už pár let a pracoval výhradně pro Kinga Ambroseho.

„Vypadáte skvostně, seňore,“ poklonkoval krejčí.

King se otočil. Změřil si Josého modrýma, vodovýma očima. „To jsem od tebe taky očekával, krejčí.“ Uhladil si novou vestu. Na malíčku levé ruky se mu zatřpytil ohnivý rubín. Ambrose měl štíhlé ruce, téměř jak nějaký umělec. Jeho prsty byly dlouhé, hbité a přesto

silné. Nehty měl pečlivě ostříhané a opilované. Člověk by se v Kingovi zmýlil a považoval by revolvery s pažbami vykládanými slonovinou za bluf. Nicméně každý takový by pak o Ringově blufování mohl přemýšlet na hřbitově.

King Ambrose přejel pohledem po stroze zařízené dílně. Občas přemýšlel, co tak dobrého krejčího zaválo do tohoto kraje. Ale to nebyla jeho věc. Hlavně, že José pracoval k jeho plné spokojenosti.

Kingův pohled ulpěl na muži v otevřených dveřích.

Stál tam Bonzo, jeho tělesný strážce.

Ten muž nemohl mít lepší jméno. Bonzo býval zápasník. Ještě dnes měl sílu jako medvěd. Musel utéct před zákonem, protože dvěma soupeřům zlámal vaz. U Kinga Ambroseho našel útočiště a šel by pro svého pána do ohně.

Bonzo byl skoro stejně vysoký jako široký. Na býčí šíji seděla vyholená hlava lesknoucí se jak kulečnicková koule. Košili Bonzo nenosil, jen zamaštěnou vestu na holém těle. Levé ucho měl zmračené. Připletlo se do cesty noži. Revolver nenosil, místo něj měl dvousečnou mačetu v kožené pochvě na opasku. Bonzo uměl s touto zbraní zacházet jak kouzelník. Proto také v bandě sloužil jako popravčí. V jeho zákeřných očích číhala krutost a Bonzo stále jen čekal na povel svého pána, aby zasáhl.

V tuto chvíli měl King Ambrose dobrou náladu. Rozhodl se dokonce, že krejčímu hned zaplatí, což bylo něco, na co jindy zapomínal. Upustil před Josém na zem desetidolarovou bankovku.

Krejčí se sklonil a chtěl peníze zvednout.

Prsty mu přišlápla naleštěná bota.

„Podej mi nejprve plášť, příteli,“ řekl King Ambrose a d'ábelsky se usmál.

Na sekundu nadzvedl nohu. Krejčí stáhl ruku a pospíchal k židli, na níž visel Kingův běžový kabát.

King si ho oblékl. José mu úslužně oprášil jakési smítko z klopky. Potom ustoupil a nenápadně zašilhal po desetidolarovce.

Proto si nevšiml, že se otevřely druhé dveře do dílny. Ohlédl se teprve, když uslyšel jasný dívčí hlas.

„Co se děje strýčku José? Proč nejdeš k jídlu?“

„Zmiz, Marie. Nevidíš, že tu mám zákazníka?“

„Okamžik, ne tak rychle!“ King Ambrose se otočil a dvěma kroky se ocitl u dveří. Galantně smekl klobouk a naznačil úklonu. „Vůbec jsem nevěděl, že v tomto hnízdě rostou tak krásné květiny, señorito.“

Dívka se začervenala. Když Ambrose zvedl pohled, pohlédl do temně modrých očí, které mu připadaly hluboké jak bezedné jezero. Tmavou hřívu dívčích vlasů poutala rudá stužka a pod tenkou bílou halenkou se rýsovala drobná pevná ňadra. Dlouhá sukně byla také rudá, zvonovitého střihu.

King podal dívce ruku, ona ji se zachvěním uchopila.

„Pojďte sem na světlo, señorito. Ukažte se. Krása se musí obdivovat.“

King přitáhl dívku k oknu. Do pokoje dopadaly sluneční paprsky a ozařovaly dívčinu jemně řezanou tvář.

King přejel ukazovákem po siluetě její brady. Zatímco se mu v očích objevilo jakési jiskření, zeptal se nebezpečně jemným hlasem: „Proč jsi mi zamlčoval tento krásný poklad, José? Vůbec od tebe nebylo hezké skrývat něco před přítelem. Není to tvoje dcera?“

Krejčí tušil, že musí Kingovi říct pravdu, a že Mariin osud visí na vlásku.

„Prosím, seňore, nechejte Marii. Je to ještě napůl dítě.“

„Je mi už osmnáct,“ řekla Maria, které se elegantní kavalír líbil.

„Tak to vidíš, José. Tvoje Maria si to už rozmyslela. Jistě půjde se mnou.“

„Seňore!“ kočí padl na kolena a sepal ruce. „Maria je dcera jednoho přítele. Má u mě zůstat jen dva týdny. Do té doby, než se amigo vrátí. Prosím, seňore, nechejte tu dívku být.“

King Ambrose se usmíval. Pak řekl jen: „Bonzo!“

Holohlavec věděl, co se po něm chce. Plynulým pohybem vytáhl mačetu. Čepel visela pár palců nad Josého krkem.

Maria vykřikla, chtěla běžet ke krejčímu.

Její pravou paži svíralo pět silných prstů. King ji hrubě popadl a odhodil přívětivou masku. Nyní se ukázal jeho pravý obličej.

„Pusťte mě!“ křičela dívka. „To bolí!“

King se zasmál a stiskl ještě pevněji. „Teď poslouchej, krasavice,“

zasyčel. „Máš na vybranou. Buďto půjdeš dobrovolně se mnou a já nechám strýce naživu, nebo řeknu Bonzovi ať udeří. Tak?“

„Ne,“ zašeptala Maria. „Ne, takový přece být nemůžete. Vy... vy jste...“

„Rozhodni se!“

Dívce vytryskly slzy. Její rty se zachvěly a tělo se jí otřásalo vzlyky. Její pohled se střetl s Josého. Maria viděla v krejčího očích čirý strach a to rozhodlo.

„Půjdu s vámi, seňore.“

„Mám radost, že jsi rozumná.“ King strčil do Marie, až narazila do stěny. Pak kývl na Bonza. „Pust' toho kašpara. Budeš se starat o holku. Nikoho k ní nepustíš. Rozuměl jsi?“

Bonzo přikývl. Jeho mačeta se vrátila do pochvy. Roztáhl tlusté rty v širokém úsměšku a vykročil k dívce. „Jdeme,“ řekl jen.

Dívka svésila hlavu. Neodvážila se už na Josého ani podívat. Místo toho se na vystrašeného krejčího otočil King Ambrose. „Tentokrát jsi měl ještě štěstí, José. Pokud se přede mnou pokusíš ještě jednou něco schovat, zkrátí tě Bonzo o hlavu. Rozuměl jsi?“

„Si, seňore!“

„Tak je to v pořádku.“

O chvíli později oba muži s dívkou zmizeli. Krejčí potácivě vstal. Jeho tvář byla bílá jak křída. Nevěděl, jak svému příteli vysvětlí, co se stalo s Marií. Protože žena| která padla Kingovi do spárů, se vždycky vrátila jako troska.

Pokud se vůbec vrátila...

+ + + + +

Santana kašlal a prskal. Špinavá teplá břečka mu natekla do krku.

„Dělej, ještě jednou!“

Do vědomí mu nejasně pronikal drsný mužský hlas.

Do obličeje mu pleskla další sprška. Tentokrát pro jistotu rychle zavřel ústa. Tento pohyb ho však prozradil.

Do boku ho nakopla tvrdá holínka. „No tak, ty pse! Vstávej! Chceš nám něco předstírat?“

Santana zasténal. A bylo to skutečné zasténání. Hlava mu třesla, jako by měla puknout. O palec níž a kulka by ho zabila. Jelikož měl v očích vodu, viděl banditovy nohy jen rozmělně.

Na hrud' mu stoupla černá holínka. Kolečko ostruhy se nacházelo těsně před jeho obličejem.

Santana polkl. Viděl už muže, který byl poznamenán ostruhou. Žádný příjemný pohled. Santana doufal, že toho bude ušetřen.

Musel pootočit hlavu, aby se podíval, komu noha patří. Bandité se chopili lahví pulque. Lili si kořalku do hrdel.

Jen Buster Brack a chlap, který držel Santanu na zemi, lahve neměli. Místo toho držel Brack svůj bič.

A Santana si nemusel složitě představovat, co to znamená.

„Tak začneme,“ řekl Brack. „Za každou hloupou nebo lživou odpověď dostaneš ránu bičem. Záleží tedy na tobě, jak budeš potom vypadat, hombre.“ Brack se zachechtal a ostatní přizvukovali.

Pak si pohybem ruky zjednal klid.

Smích ustal.

Pak přišla první otázka. „Jak se jmenuješ?“

„Santana.“

Žádná rána nepřišla.

Brack se zazubil. „Jen tak dál, pak si budeme rozumět. Odkud jsi přijel?“

„Ze severu.“

Kůže šlehla vzduchem. Těsně nad Santanovým kotníkem rozervala látku kalhot. Nohou mu projela palčivá bolest.

„Tak ještě jednou. Odkud jsi?“

„Vždyť jsem ti to řekl!“

Buster Brack zase udeřil. Tentokrát pukla Santanova kůže těsně nad koleny. Zatnul zuby bolestí. Pevně svíral rty.

„A kam míříš?“ vyštěkl Brack, který poznal, že na první otázku jinou odpověď nedostane.

„Přes hranici. Do Mexika.“

Žádná rána.

„Máš k tomu nějaký důvod?“

Santana se chrčivě zasmál. „Aby ne. V Topece jsem zastřelil

šerifa a mám v patách federální marshaly.“

„Kdy se to stalo?“ přišla další otázka. Zněla číhavě a Santana tušil, že si předchozí odpovědi sám zadělal.

„No...“ schválně zaváhal.

Rána přišla nečekaně. Santanova levá paže pálila, jako by ji polili roztaveným olovem.

„Tvoje odpovědi na sebe nechávají dlouho čekat,“ zavrčel Brack. „Nesnáším, když musím čekat.“

„Jistě,“ zasténal Santana. „Bylo to asi před osmi týdny. Od té doby jsem na útěku.“

Brackův hranatý obličej se zašklebil a ryšavec otočil hlavu. „Hale, říká ten bastard pravdu? Tys byl přece nedávno v Topece.“

Hal odložil flašku a toporně přišel blíž. Jeho tlustý ukazovák namířil na Santanu. „Ten pes lže, Bracku. Před osmi týdny tam být nemohl. Tedy rozhodně nezabil šerifa. Taková věc se roznese a dlouho se o ní mluví. Musel bych něco zaslechnout.“

„Díky, Hale, to stačí.“

Brack gestem odehnal muže, který stál na Santanově hrudi.

„Teď tě rozsekám na kousky, hombre,“ řekl ryšavec šeptem. „Mě nesmí nikdo obelhávat.“

„Mlátit spoutaného, to je ti podobné, zrzoune,“ řekl Santana opovržlivě.

„To je mi jedno,“ zasyčel Brack „Tys mě chtěl obelhat, to je rozhodující.“

Buster Brack pozvedl ruku s bičem.

V nálevně zavládlo ticho. Bandoleros znali toto divadlo. Buster už seřezal nejednoho muže. Zdaleka ne všichni to přežili.

Do ticha se najednou zval nosový hlas. „Copak se takto zachází s budoucí pracovní silou, Bustere?“

Muž s bičem se překvapeně ohlédl.

Přišel King Ambrose!

+ + + + +

King zapřel ruce v bok. Šosy kabátu měl odhrnuté dozadu.

Rukojeti koltů se vyzývavě zaleskly.

King si vychutnával svůj nástup. Ustrašené pohledy jeho mužů mu lichotily. Ano, on byl ten mocný a nikdo ho nemohl zastavit.

Na rtech se mu usadil potměšilý úsměv. Vykročil k Brackovi a bandité mu ustupovali z cesty.

Brack svěřil ruku s bičem. Na širokém čele se mu zaleskly drobné kapky potu. Věděl, že bude muset Kingovi něco vysvětlit.

„Tak co?“ zeptal se King. Jeho hlas zněl nezúčastněně, málem znuděně.

Buster Brack si volnou rukou otřel čelo. Poněkud bezmocným gestem ukázal na ležícího Santanu. „To je tak, Kingu, tady ten pes postřelil Torrese.“

King pozvedl obočí. „No a?“

Brack se nervózně zašklebil. „Za to přece musí dostat trest. V takovém případě je potřeba vzít bič.“

„Copak jsem nařídil jeho potrestání?“ zeptal se King mírně.

„Ne.“

„Tak vidíš. Zase jsi jednal bez mého rozkazu. Nechám si projít hlavou, jestli tě nepotrestám. Jen se na toho chlapa podívej. Toho můžeš zabít, ale nic z něj nevytlučeš. Ten je z tak sukovatého dřeva, že se o tom tobě může jen zdát. Ale ty prostě nepoznáš dobrého chlapa.“

Buster Brack svěřil hlavu. Vlezl by se do náprstku, jak se najednou zmenšil, obrazně řečeno.

King Amborse ho odstrčil. Zastavil se těsně před Santanovými podrážkami a zvědavě se na spoutaného muže zahleděl.

Santana opětoval jeho pohled. Musel poněkud zvednout hlavu.

„Je pravda, co Brack říkal?“ zněla Kingova první otázka.

„Ten by se jistě neodvážil lhát svému šéfovi,“ odpověděl Santana. „Na to je moc velký posera.“

„Ty máš celkem nevymáchanou hubu, cizinče!“

„Co mi v téhle situaci ještě zbývá?“

„Tak to máš vlastně pravdu.“ Kingova ruka zmizela pod cípem kabátu a vynořila se se stříbrným pouzdrém. Otevřel ho, vytáhl cigaretu a vsunul si ji mezi rty. Jeden z jeho mužů mu podal oheň.

King vypustil pár oblaků kouře a pokračoval: „Svým způsobem se mi líbíš. Bohužel sis udělal smrtelného nepřítele. Buster nerad odpouští. Jsem zvědavý, jak ten spor mezi vámi dvěma dopadne. Měl bys totiž vědět, že Brack je vrchním dozorcem v mém dole. Není to zrovna snadná práce.“ King otáčel v prstech cigaretou. „Ale to je pro tebe jen taková vyhlídka. Pro mě pracuje mnoho mužů. Všechny je znám jménem. To je takový můj rozmar. Takže, jak se jmenuješ?“

„Santana.“

Kingovy oči se sotva znatelně přimhouřily. „Ranger Santana?“

„Já nevím, jestli existuje nějaký ranger tohoto jména, ale já to rozhodně nejsem.“

„Máš štěstí. Jinak bych ti na místě napálil dvě kulky do hlavy.“

„Říkal, že přijel z Topeky,“ ozval se Buster Brack. „Zjistili jsme ale, že to je lež, Kingu. Ten chlap tvrdil, že zabil šerifa, ale Hal, který byl v Topece před osmi týdny, o tom nic neslyšel. O takové věci by se přece mluvilo.“

„Neptal jsem se na tvůj názor,“ řekl King.

„Ale když už jsme u toho – byl jsi opravdu v Topece a zastřelil jsi tam šerifa?“

Santana věděl, že lhaní nemá smysl. „Ne,“ odpověděl. „Vymyslel jsem si to, aby mě nezbičoval.“

„Měl jsi strach?“

„Ano.“

King oklepal popel. Spadl na zem Santanovi k nohám. „To bych si nemyslel, žeš měl strach. Považoval jsem tě za drsného chlapa. Asi jsem se mýlil. Křičel, když jsi ho bičoval, Bustere?“

„Ne.“

„To by určitě ještě přišlo.“ King ukázal na Santanovy rozervané kalhoty. Na kůži se vytvořily rudé pruhy, ze kterých na pár místech prýštila krev.

„Obvažte ho,“ nařídil King. „Pak mu rozvažte nohy.“

Jeden z mužů vytáhl z kapsy zašedlé obinadlo. Bandité dokonce namazali rány hojivou masťou.

„Proč to děláš?“ zeptal se Santana.

King Ambrose, který stál u okna, se otočil. Vodové oči mu

zajiskřily, když odpověděl: „Jestli mi ještě jednou hodláš tykat, dám tě mučit, Santano!“

Santana polkl. „Rozumím, Kingu.“

„To už je lepší. Ke tvé otázce: Potřebuji ve svém dole dobré a silné dělníky. Ti špatní rychle umírají. Občas musím i někoho zastřelit. Jako včera, například. Ti dva chtěli za každou cenu zmizet. Přitom už patřili k privilegovaným a mohli spávat v baráku. Nebyli mi vůbec vděční a chtěli se ztratit. Nechal jsem je pověsit jako varování pro ostatní. Ale to poznáš sám. Ano a ještě něco je důležité. Se svými muži uzavírám smlouvu na deset let. Za svou práci dostává každý dolar denně. Tyto peníze jdou na účty v bance v El Pasu a vynášejí úroky. Co myslíš, jaká suma se tak za deset let sejde?“

„Vydržel už někdo deset let?“ zeptal se Santana.

King se zasmál. „To ne. Ale ta šance tu je.“

Santana mlčel. Na takový cynismus nemohl nic říct. Tento King byl velikášský sadista, který musel být zastaven. Ale jak? King Ambrose musel svým dolem získat jmění. Peníze, které mazaně investoval, aby mu pomohly k vysoké pozici v politice. Santana znal takové pletichy. Několika takovým lidem se dokonce podařilo stát se guvernéry nebo senátory.

Bandité ošetřili Santanovy rány a rozvázali mu nohy. Do zdřevěnělých údů se vracela krev a Santana cítil bolestivé brnění až v palcích u nohou.

Nehnul však brvou.

Kolem trupu mu omotali lano a dobře ho zauzlovali. Proto nemohl hýbat rukama. Člověk se sice dokázal z takového svázání rychle osvobodit, ovšem to by kolem něj nesmělo být devět banditů.

Tři muži zvedli Santanu na nohy. Do zad se mu zabořilo ústí koltu.

„Běž, hombre,“ uslyšel za sebou Torrese. „Ted’ mám prst na spoušti já a jestli nebudeš poslouchat, bude se střílet.“

„To by se Kingovi nelíbilo.“

Za tuto poznámku Santana zaplatil tvrdým úderem na ledviny. Do očí se mu draly slzy, ale on potlačil bolest a zatnul zuby.

Potácel se ven. V první chvíli ho oslnilo jasné slunce, ale pak

uviděl Kinga sedět na koni a před ním vsedle...

Santana nevěřil svým očím.

Před Kingem seděla dívka. Černovlasá, mladičká kráska, jejíž uplakané oči se nedaly přehlédnout.

Santanův pohled na ní uvízl příliš dlouho, protože King se zeptal: „Líbí se ti, co?“

Santana, který už zjistil, že musí opatrně volit slova, odpověděl: „To nemohu popřít, Kingu.“

Ambrose se zasmál. „To ti věřím, hombre. Ale se ženskými se budeš muset na příští roky rozloučit.“ Šéf banditů se zvráceně zachechtal.

Santana sklopil oči. Popojel k němu nějaký zavalitý holohlavý chlap na silném valachovi. Měl u pasu mačetu a Santana vytušil, že se před ním musí mít obzvlášť na pozoru.

„To je Bonzo,“ oznámil King. „Doprovodí tě až k dolu. Bonzo, vezmi ho k sobě!“

Bonzova pracka se natáhla a zvedla Santanu, který nebyl žádné peříčko, jedním trhnutím ze země. Na tom bylo vidět, jakou strašnou sílu ten chlap má.

Obyvatelé Palo Verde se schovávali v domech. Od bílých zdí vepřovicových domů se odráželo prudké slunce. Nehnul se ani větřík. Na hlavní ulici stál žhavý vzduch. Bylo to tam jako v peci.

V Palo Verde bylo jen pár dřevěných staveb a to se ještě týkalo jen jejich štítů. Prkna byla horkem vybledlá a pokroucená. Město působilo jako město duchů.

King Ambrose dal povel k odjezdu, když tu z postranní ulice vyběhl kníratý Mexičan.

„Señore!“ volal. „Señore!“

King se otráveně otočil. Také ostatní bandité se podívali stejným směrem.

Santana cítil, jak Bonzo za ním napjal svaly.

Mexičan doběhl ke Kingovu koni a vzal ho za ohlávku.

Dívka začala křičet. „Jdi pryč, strýčku José! Jdi pryč!“

Mexičan se o ni nestaral. Zvedl hlavu a prosebně hleděl na Kinga. „Señore, nechejte tu to děvče. Vezměte s sebou mě, prosím. Budu

pracovat ve vašem dole, ale nechejte Marii!“

King vytáhl levou nohu ze třmene. „Hnusíš se mi, ty smradlavý zmetku!“ vykřikl a kopl.

Josému vytryskla z nosu krev. Odletěl a svalil se po zádech na zem.

Maria vykřikla a chtěla seskočit ze sedla, ale King ji pevně držel.

José naříkal na zemi.

King Ambrose se naklonil ze sedla. Nelítostnýma očima pohlédl na Mexičana. „Už jsem ti přece říkal, že mě nezajímají tvoje blbé kecy.

Už jsem tě jednou varoval. Podruhé už ne. Dej mu kulku, Bustere!“

Brack už držel v ruce revolver. Do Mariina táhlého výkřiku se vmísilo zahřmění zbraně. Drobný Mexičan sebou ještě jednou zazmítal a zůstal bez hnutí ležet.

Santana zatínal rty. To co se stalo, byla odporná, chladnokrevná vražda. Tohle Brackovi nikdy nezapomene.

King pobídl výkřikem koně a o pár sekund později už bandité ujížděli v oblaku prachu z malého pohraničního města.

Zůstalo za nimi jen zděšení a hrůza a truchlící vdova, která se s pláčem vrhla na mrtvého muže.

+ + + + +

Muži jeli na jih. Polední slunce na čistém arizonském nebi nemilosrdně pražilo. Na obzoru ani mráček. Dva horší orli, v té výšce jen drobné tečky, kroužili své majestátní kruhy.

Jih – to znamenalo Mexiko. Země, kde zuřily zmatky nikdy nekončící revoluce. Země rozdělená na provincie ovládané muži, kteří měli jen jeden zájem – moc! Bylo jasné, že se v této zemi dobře cítili i desperáti a také muži jako King Ambrose tu mohli v klidu provozovat své rejdy. Hlavně v případě, když byl člověk dobrým známým guvernéra provincie Sonora.

Palo Verde leželo pět mil od hranice. Po hodinové pomalé jízdě dorazili k San Pedro. Řeka, která měla v Arizoně ještě poměrně dost

vody, tekla na jih a ztrácela se někde v pahorcích Sonory.

Nyní nebyla v korytě téměř žádná voda. Kamenitým korytem proudila strouha ne širší než dva kroky.

Bandité nechali napít koně a sami si naplnili měchy na vodu. Santana nedostal nic, ačkoliv mu jazyk ležel v ústech jak uschlý list. Nebyl to žádný med, sedět na koni v poutech. A k tomu ještě před Bonzem, z jehož pachu se mu obracel žaludek.

V tetelícím se vzduchu se na jihu daly rozeznat hranatá žulová skaliska Guadalupe Mountains, horského masivu, který byl považován za útočiště banditů. Hlavně těch z Ameriky.

King vyhradil na odpočinek pět minut. Pak se jelo dál. Kolona jezdců se pohybovala kamenitým terénem. Všude rostly kaktusy a krajinu protínala vyschlá řečiště. Toto byla divoká země, kde mohli přežít jen silní. Tady měli svou říši pumy a hadi a pod kameny se skrývali štíři velcí jako dlaň.

Byla to také země mexických bandoleros, početných tlup, které přejížděly hranici a šířily děs v Arizoně. Bylo jen pár mužů, kteří se jich nemuseli bát. Mezi ně patřil King a jeho lidé.

Nikdo nemluvil. Všichni bandité byli zaměstnáni vlastními myšlenkami. Nejvíce trpěla Maria. Apaticky se před Kingem kymácela v sedle. Jen tu a tam zavzlykala, jak myslela na smrt Mexičana Josého.

Ujížděli míli za mílí. Krajina začala nepozorovaně nabírat jinou tvářnost.

Skály vybělené sluncem se tyčily stále výš. Připomínaly obrovské prsty a byly vyhlazené větrem a deštěm.

Nebylo pochyb. Dorazili k výběžkům Guadalupe Mountains.

Na oblečení jim lpěla vrstva prachu jemného jak pudr. Santana měl zanícené oči, slunce mu pražilo přímo do tváře.

Krajina byla protkaná kaňony, a kdo se v této spleti nevyznal, musel rychle zabloudit.

Bandité tu však byli doma. Jeli po sotva znatelné stezce, stále hlouběji do nehostinné horské krajiny. Pak začala stezka stoupat a jezdci se ocitli na náhorní planině.

King Ambrose jel zrovna vedle Santany. Šátkem otřel sobě i Marii

prach z tváře.

„Podívej se na východ, Santano,“ řekl.

Santana otočil hlavu. Vzápětí sykl úlekem.

Ve větru se houpali dva oběšenci. Viseli při vjezdu do údolí, které bylo ze všech stran sevřeno mohutnými skalními stěnami a dalo se do něj dostat jen po úzké stezce.

Nad mrtvolami kroužili supi. King tam nechal postavit dvojitou šibenici, kterou mohl bez problémů nechat rozšířit.

„To jsou ti dva, kteří chtěli utéct,“ prohlásil King. „Byli to hlupáci. Dám ti dobrou radu: Buď rozumnější, Santano.“

Santana přikývl. Jelikož tu bandité na chvíli zastavili, mohl si údolí dobře vrýt do paměti. Do skalní stěny na východě byla vytesána mohutná štola. Kolem studny stálo v kruhu několik primitivních baráků. Jedna chatrč byla hlídána. Santana předpokládal, že je v ní uložena munice nebo trhaviny. Do štoly vedly kolejnice.

Z ústí šachty právě tlačili čtyři muži vozík naplněný rudou. Stál tam dozorce a poháněl je bičem.

Kolejnice se stáčely, běžely kolem srubů a končily před primitivní tavicí pecí na konci údolí. Tady se vozíky vysypávaly a zajatci museli vláčet rudu v kožených vědrech nahoru do zásobníku pece.

Příšerná práce.

A všude stáli dozorci, kteří zajatce poháněli křikem a karabáči.

A ještě něco upoutalo Santanovu pozornost.

Hřbitov!

Nacházel se na západním okraji údolí. Santana napočítal nejméně dvacet hrobů. Kříže nebo náhrobky tam nebyly, jen kopky kamení. Santanu něco zarazilo. Na kraji hřbitova se nacházely dva vykopané hroby.

Tento skalní kotel byl jak past na myši. Na útěk bylo sotva pomyslení...

Ani cestou sem neměl Santana nejmenší šanci banditům uniknout. Snad by se ještě dostal ze sedla na zem, ale tam by ho dostihla Bonzova mačeta.

„Tak jak se ti líbí tvé nové pracoviště?“ zeptal se King a

zachechtal se.

Santana pokrčil rameny. „Už se mi vedlo i líp.“

„To ti věřím, ale jistě chápeš, že člověk si svůj osud nevybírání a pokud se budeš chovat slušně, nebudeš to mít tak špatné. Za dobré výkony se dokonce dává napít whisky.“

Tu ti chrstnu do ksichtu, ty bastarde, pomyslel si Santana, ale samozřejmě to nevyslovil.

King do něj strčil. „Já vím, na co myslíš, kamaráde. Ale raději to nedělej a vzpomeň si na ty dva pověšené.“

„Jistě, Kingu.“

Ambrose přimhouřil oči. „Já ti zatím nevěřím, Santano. Ty něco chystáš. Ale dej si pozor, Buster Brack na tebe extra dohlédne. A pořád jsi v podezření, že jsi ten ranger Santana. Nechám si to prověřit a jestli se mé podezření potvrdí, nechám tě zaživa stáhnout z kůže.“

King střelil po Santanovi podivným pohledem a otočil svého rezavého hřebce.

I ostatní bandité pobídlí koně. Krok za krokem sjížděli po úzké stezce dolů do údolí, ve kterém panovalo ještě horší vedro, protože skály kumulovaly a odrážely teplo.

Ostatní bandité je již zpozorovali. Když vjel King na špici svých mužů do údolí, sešli se u studně a civěli na dívku.

Santana napočítal šest ozbrojenců, kolik jich je ve štolách, to nevěděl.

King seskočil z koně a hodil uzdu jednomu z banditů. Sundal Marii z koně, položil jí majetnický paži kolem ramen a prohlásil: „Kdo se jí dotkne, bude zastřelen!“

Potom s dívkou zmizel v jednom ze srubů. Ve dveřích se ještě otočil. „O toho nového se osobně postará Buster Brack.“

Tato slova byla i povel pro Bonza. Na nic nečekal a shodil Santanu ze sedla.

Santana tvrdě dopadl na kamenitou zem. Bandité se smáli.

Brack seskočil z koně a rozkročil se nad Santanou.

„Slyšel jsi, co King řekl. Od teď jsi pod mou osobní ochranou. Asi si umíš představit, co to znamená.“ Brack poplácal dlaní madlo biče.

„Hni sebou a vstaň!“

Bandité přihlíželi, jak se spoutaný Santana drápe na nohy. Dozorci byli výhradně Mexičané. Zarostlé typy se surovými výrazy.

Santana stál s těžkým oddychováním před ryšavým mučitelem. Brackovy oči si ho zákeřně měřily. Potom poručil chlapům, aby Santanu odvedli na primitivní hřbitov.

Dva Mexičané se toho s potěšením ujali. Jeden se rozmáchl bičem a v příštím zlomku sekundy se surová kůže omotala kolem zajatcova krku.

Santana sebou škulbl. Smyčka se natolik utáhla, že mohl sotva dýchat. Musel s banditou držet krok, aby se nezardousil.

Đábelská metoda!

Šli kolem baráků, jejichž prázdná okna hleděla jak obrovské oči. S okenními tabulkami se tady nikdo nezdržoval.

Z oken posledního baráku hledělo několik žen. Santana zachytil jejich pohledy a co četl v jejich očích, bylajen beznaděj a soucit – soucit s ním a jeho osudem.

Přišli ke hrobům.

Buster Brack osobně osvobodil Santanu z pout. Krev proudící do žil ho bodala tisíci jehličkami. Na okamžik se mu zatočila hlava, ale rychle to přešlo.

Santana stál přímo vedle otevřeného hrobu. Na zemi ležela lopata.

„Dělej, zvedni ji,“ řekl Buster Brack a ukázal na lopatu.

Santana na ryšavce tázavě pohlédl.

„Budeš kopat hrob, ty kryso!“ zařval Brack. „A sice svůj vlastní. To nám totiž potom ušetří práci...“

+ + + + +

Mexičan zkušeným pohybem uvolnil bič ze Santanova krku.

Zmučený muž chrčivě natáhl vzduch do plic. Prsty si masíroval modré pohmožděny.

Santanův pohled přejel po řadě hrobů až ke skalní stěně, která z jedné strany ohraničovala hřbitov. Kdo tady asi všechno ležel? Dobří muži, kteří padli do spárů banditům a nevydrželi jejich teror. Ale tak

tomu bylo na mnoha místech Západu. Zatím vládli mocní, zákon zatím neměl vliv všude, ale byl na postupu, jak dokládalo například založení rangers v Texasu. Také už pracovali federální marshalové, aby zlomili vaz tlupám banditů.

Santana se divil, proč mu v tu chvíli táhnou hlavou takové myšlenky, ale on se vždy zajímal o osudy slabších, tomu se nemohl vyhnout ani teď.

„Říkal jsem ti, že máš zvednout tu lopatu,“ zasyčel Brack. „Nebo ti to musím nejprve napsat bičem na hřbet?“

„To není třeba,“ odvětil Santana a sklonil se.

Jeho prsty pevně sevřely násadu lopaty. Na moment mu mozkiem bleskla myšlenka, popadnout lopatu a přetáhnout Bracka po hlavě.

Ale to by pro něj znamenalo rozsudek smrti.

Zem byla tvrdá a Santana musel nejprve odklidit několik velkých balvanů, než mohl začít kopat v tvrdé zemi.

„Ale udělej tu díru dost velkou,“ zahulákal Buster Brack. „Nehodláme tě do ní cpát násilím.“

Santana nic neřekl. Mlčky se lopotil dál. Byla to muka. Zatímco bandité pili vodu, on nedostal ani lok. Slunce pražilo do skalního kotle s nemilosrdnou silou.

Santana měl za chvíli na dlaních puchýře. Také hluboký škrábanec na hlavě ho zase bolel, stejně jako místa zasažená bičem.

Buster Black někam odešel. Z poznámek zbylých banditů Santana vyrozuměl, že ryšavec odešel ke své momentální souložnici.

Santana stál v hrobě už po kolena. „Stačí to?“ zeptal se se supěním.

„Dělej dál,“ odsekl bandita. „Až po pás, rozumíš?“

„Jistě.“

Santana dřel dál. Lopata za lopatou padala na hromadu vedle jámy.

Slunce putovalo po obloze. Bylo pozdní odpoledne. Skalní stěny vrhaly stíny. Začalo z nich sálat nasbírané teplo.

Pro Santanu to byla vražedná dřina.

Ale nakonec to dokázal. Okraje hrobu mu sahaly po pás.

Také oba Mexičané byli spokojení. Tasili revolvery a Santana

musel vylézt z jámy.

Na moment zavřel oči. Svět jako by se kolem něj točil. Puchýře na dlaních mu pukly. Po prstech mu stékala krev a voda.

Ještě horší však byla žízeň. Santana by vraždil pro lok vody, ale hrдост mu bránila žadonit u dozorců.

Mexičané se pásli na jeho vyčerpání. Jejich poznámky hovořily za vše.

„Dělej, jdi první. K táboru!“

Santanovi se do zad zaryla hlaveň revolveru.

Santana se potácel k barákům. V důlním táboře vládl čilý provoz. Dozorci se bavili s ženami a lahvemi kořalky. Ostatní, kteří měli službu, poháněli otročící zajatce.

Santana se pokoušel někde zahlédnout Marii. Neviděl ani ji, ani Kinga.

Mezi baráky byly úzké průchody. Hnali Santanu jedním z nich.

„Teď dostaneš značku!“ poškleboval se jeden z Mexičanů. „Pár solidních řetězů.“

Santana zatínal ruce v pěst. Sice počítal s tím, že ho zakovají, ale přesto ho ta slova pořádně rozzuřila.

Pracovat jako galejník v řetězech v dole! Mohlo to dopadnout ještě hůř?

Kovářna se nacházela za baráky, těsně u vysoké skalní stěny. Přední stěna byla otevřená. Kovář seděl na zemi a pil pulque.

Když muži přišli, odložil láhev a vstal. „Myslel jsem, že už nepřijdete. Mám už padla.“

„Poděkuj tady tomu,“ zavrčel jeden Mexičan. „Kopal tak pomalu.“

Kovář, divoce vyhlízející Američan se smolně černými vlasy a podlýma očima, si Santanu přeměřil od hlavy k patě. „Takže ty jsi flákač. No, to se spraví. Tady musíš pracovat chlapče a jestli ne... no to není moje starost. Tak, pojď sem!“

Santana musel postavit levou nohu na dřevěný špalek. Kovář mezitím odkudsi vytáhl řetěz. Články byly zarezlé, na rozdíl od náramků. Měly zámek a padly na Santanovy kotníky jak ulité.

„Mají zámek a nepřikovávájí se přímo na nohu,“ poznamenal

kovář. „Jestli pojdeš, budu mít míň práce ti je sundat. Tak a teď zmiz.“

Santana udělal první kroky. Málem by upadl, ale v poslední chvíli se zachytil sklaní stěny. Šel nemotorně jako batole a bandité zase měli svou zábavu. Posměšný chechot bolel Santanu v uších.

Mohl dělat jen krátké kroky. Špatný krok a ztratil rovnováhu.

Před chatrčí ho už čekal Buster Brack. Ryšavec byl obklopen několika dozorci a byl už opilý. Když uviděl Santanu, rozchechtal se a ostatní se přidali.

Santana sklonil hlavu. Ponížení ho zasáhlo hůř, než si připouštěl.

„Řetězy jsou na první měsíc,“ řekl Brack., „To aby sis na nás zvykl. Ale jenom v případě, že se budeš chovat slušně. Jen si postěžuješ a budeš je nosit další měsíc. Znal jsem chlápky, kteří je nosili až do smrti.“

Brack se zase zasmál a strčil Santanu otevřenou dlaní do hrudi.

Santana se zákeřným útokem nepočítal, ztratil rovnováhu a padl po zádech na zem.

Bandité se mohli potřhat smíchy. „Dělej, vstaň!“ zařval Brack.

Santana se vyhrabal na nohy. S řetězy to nebylo tak jednoduché, ale zvládl to.

„Po desáté budeš mít už cvik!“ posmíval se Brack. „Ale nechci být podlý, hombre. Nadřel ses a vysloužil sis lok vody. Filipino, dej mi hrnek.“

Brack dostal plechový hrnek. Podržel si ho u rtů. „Čistá voda. Na, hombre, chceš ji?“

Santana nežebal. Řekl jen: „Když mně ji dáš?“

„Samozřejmě, ty pruhovaná kryso. Tady!“

Buster Brack se rozmáchl a Santanovi šplouchla do tváře voda.

Bandité zahulákali radostí. Santana instinktivně zavřel oči. Jazykem si olízl pár kapek ze rtů.

Ryšavec odhodil hrnek. „Tak,“ řekl, „pro dnešek dost zábavy. Teď se seznámíš s kolegy. Jdeme!“

Brack šel první. Přímou ke vstupu do štol, ze které právě čtyři muži vyvázeli naložený vozík.

„Nejde to rychleji?“ zařval na ně Brack a sáhl po biči.

Santana slyšel praskání biče a zavřel oči.

„Cesta je volná,“ prohlásil Brack a smotal bič.

Vešli do štoly. Kromě Bustera Bracka šli ještě tři dozorcí.

Santanu udeřil do tváře páchnoucí, zatuchlý vzduch. Štola byla celkem široká a osvětlená pochodněmi, které vězely v železných ocích zaražených do skály.

Asi po padesáti yardech se tunel lomil. Už nebylo vidět světlo od vchodu a Santana si připadal pohřbený zaživa.

K uším se mu nesly duté rány. To museli být muži, kteří dobývali stříbrnou rudu.

Od hlavní štoly odbočovalo několik vedlejších tunelů. Byly tak úzké, že by jimi neprošli dva muži vedle sebe.

Vyšli proti nim dva zajatci s lopatami v rukou.

Santana je viděl a musel naprázdno polknout. Hleděly na něj vychrtlé obličejy se zapadlými očima. Oblečení na těch mužích viselo v cárech. Jeden z nich suše kašlal. Jistě měl nemocné plíce.

Ti dva Santanu vůbec nevnímali. Přitiskli se ke stěně a hleděli apaticky do prázdna.

„Jeden z nich už má vykopaný hrob,“ řekl Brack, „druhý bude na radě o něco později.“

„Proč je nepropustíte?“ Santana si tento dotaz nemohl odpustit.

„Jestli budeš pracovat za tři, tak můžou jít,“ zněla odpověď.

Strkali Santanu dál. Na řetěz už si mezitím zvykl.

Prach byl stále hustší. Pochodně sotva osvětlily celou šířku tunelu.

A pak dorazili na konec hlavní štoly. Asi dvacet mužů tam tesalo krompáči do skály.

„Přestaňte!“ zařval Buster Brack.

Muži spustili krompáče. Otočili se a hleděli na příchozí.

Beznaděj, to bylo jediné, co Santana četl v jejich tvářích. Byl to ubohý obraz. Muži byli špinaví a otrhaní, vlasy jim visely až po ramena.

Santana viděl, že ne všichni mají řetězy. Ale ti, kteří neměli řetězy, byly ti nejslabší. Sotva se drželi na nohou.

„Poslyšte, vy líní bastardi,“ zavolal Buster Brack. „Tady ten hombre je Santana a nemůže se dočkat, až pro nás bude pracovat.“

Doufám, že si ho vezmete do parády, o to mív budete muset dělat. Tak a na oslavu dne máte padla.“

Muži cosi zahuhlali, odhodili krompáče a zmizeli v bočních stolách, které už byly vytěžené.

Do jednoho z tunelů nahnali i Santanu. Jediná pochodeň tam šířila sporé světlo. Santana viděl na zemi několik slamníků.

Byla to primitivní lůžka. Muži nesměli do baráků ani na spaní.

Jeden starší muž dloubl do Santany a ukázal na prázdný slamník. „Můžeš si vzít Pedrův, toho včera pověsili.“

„Díky.“

Santana se svalil na plesnivý, páchnoucí slamník a lehl si na záda.

Také ostatní si lehli. Někteří ještě mluvili. Jiní okamžitě usnuli. Probudí se, až přinesou vodu.

Jedno lůžko bylo ještě prázdné. Slamník, který ležel hned vedle Santany.

Po pár minutách přišel i zajatec, kterému místo patřilo. I na jeho kotnících řinčel řetěz. Byl to vysoký muž. Santana to poznal, když míjel pochodeň. Jeho dům ještě nezlomil. Se vzteklou španělskou kletbou klesl na pelech.

Najednou si všiml, že je vedle něj nováček.

„Por Dios, další host?“ zeptal se a sešklebil tvář v náznaku úsměvu.

Také Santana si neodpustil široký škleb. „Buenas dias, amigo!“

Mexičan se zarazil. A najednou se jeho oči rozšířily. „Jsi to vážně ty?“ zašeptal a jeho hlas se chvěl radostí.

„Ano, Manrico Montoyo, jsem to já.“

„Santano,“ zašeptal Mexičan. „U všech svatých, teď se má ta sebranka na co těšit.“

+ + + + +

„Jenom pomalu, amigo.“ Santana se tiše zasmál. „Tak jednoduché to nebude. Jen se podívej na moje okovy.“

„To nehraje roli!“ Manrico Montoya se převálil na bok a uchopil Santanovy ruce. „Co jsme spolu všechno zažili. Šli jsme peklem a

naplivali jsme satanovi do ksichtu. A pak mě dostaly tyhle svině. Bylo to v Magdaleně. Znal jsem tam jednu ženskou. Třída, říkám ti. Patřila jí tam putyka a docela jsme pili. V životě jsem se tolik neožral. No a když jsem se probral, stáli kolem mě ti bastardi. Ta ženská byla s nimi a smála se. Dala těm psům hlášku. Co ti mám vyprávět, sebrali mě a odvěkli sem. Byl jsem v dole tři dny a zavola si mě King. Nabídl mi sklenici vína a měl dokonce tu drzost zeptat se, jestli se mi tu líbí. Asi si umíš představit, co jsem mu odpověděl. Ale King, ta nejvyšší krysa, se jen smál. Že prý je tedy třeba zvýšit výkupné. Už jsem chápal, kam míří. Samozřejmě jsem té ženské v opilosti vyprávěl, že můj otec má peníze. A on mě měl vykoupit. King chce milión dolarů. Ne víc.“ Manrico se zasmál. „Už šest týdnů trčím v téhle díře a otec se stále ještě neozval.“

„To ani nemohl,“ odvětil Santana.

„Proč?“

„Přepadli jeho haciendu. Tvůj otec měl štěstí, že byl v Texasu a zachránil si alespoň život. On dokonce chtěl zaplatit, ale už nemohl. Je chudý jako kostelní myš.“

„Ne,“ zašeptal Manrico, „to přece není pravda. A – a co je s matkou?“

„Neboj se, je v pořádku. Byla s ním. Já jsem byl naštěstí taky v Texasu. Když jsme se před rokem rozdělili, jel jsem tam a vstoupil jsem k rangers. Tvůj otec se o tom nějak doslechl. A konexe mu zůstaly. Právě jsem skončil s výcvikem, když si mě zavola plukovník. Byl u něj tvůj otec. Vyprávěl o tvém zajetí a o vydírání. Plukovník dlouho nerozmýšlel. Zvláštní úkol. King a jeho horda jsou mnoha lidem trnem v oku, ale oficiálně se proti němu nedá nic podnikat, má svoje vztahy a krom toho působí v Mexiku. Já jsem tedy dostal ten čestný úkol zlikvidovat ho.“

Muži hovořili tiše, aby je neslyšeli ostatní zajatci.

„A jak se ti podařilo dostat se do tohoto zatraceného dolu?“ zeptal se Manrico šeptem.

„Bylo to snadné. Když jsem zjistil, kde by se mohla nacházet Kingova banda, začal jsem si bitku. Zbytek už šel sám od sebe.“

Manrico Montoya poplácal Santanu po rameni. „Jako za starých

časů, amigo. Mimochodem, přemýšlel jsi už o našem útěku?“

„Myslíš, že jsem nadčlověk? Ztraceně, Manrico, jsem tady teprve pár hodin. Stačil jsem si jen vykopat hrob a podívat se do téhle štol. To je všechno.“

„Takže tě nechali vykopat hrob? Takže to tě považují za důležitého a chtějí tě rychle podusit. Jen by mě zajímalo, jestli už nevědí, že patříš k rangers?“

„Tím si nejsem jistý. Podezření mají. King je asi hodně obezřetný. Jistě si o mně nechá něco zjistit. Ale mě teď zajímají jiné věci. Hlavně jak probíhá provoz v dole. Kteří jsou nejhorší darebáci a tak dál. A taky, jestli existují ještě další východy?“

„To ti řeknu potom, amigo,“ odvětil Manrico a zavrtěl hlavou, protože právě vstal jiný zajatec a loudal se k jejich místu.

„To je Big Jim,“ zašeptal Manrico. „Je údajně taky zajatec. Ale hlavně je to špicl. Navíc tady dělá kápa.“

Big Jim si dřepł vedle nich. Pokud Santana viděl, měl ten chlap kudrnatý plnovous a tak dlouhé vlasy, že by si mohl zaplést copy.

Když je Big Jim oslovil, zavanul jim do tváře jeho páchnoucí dech.

„Co si tady máte co šeptat? Jestli něco máte, tak to řekněte nahlas, ať z toho taky něco máme.“

Manrico se s odporem ušklíbl. Pomalu se dostával do formy. Santanova přítomnost ho povzbudila. „Víš ty co, Big Jime,“ řekl a zapíchl muži ukazovák do hrudi, „o čem se my bavíme, po tom ti je prd, ty mizerný špicle.“

Big Jim zatnul pěsti. „Za tohle ti vymlátím zuby jeden po druhém, Mexikáne.“

Než mohl Manrico ještě něco říct, zavolal další muž. „Nesou vodu!“

Big Jim se zvedl. „My si ještě promluvíme,“ vyhrožoval.

„Myslím, že večer bude ještě legrace,“ řekl Manrico, lehl si na záda, založil ruce za hlavu a tiše se smál...

+ + + + +

Do štol se natlačili tři muži. Dva dozorcí a jeden kápo.

Kápo se jmenoval Sliggy, pracoval venku v barácích a byl to hubený chlápek s kuním obličejem. Měl jakýsi tik, takže se neustále olizoval rty a syčivě nasával vzduch přes zuby.

Vcelku odporný typ, kterého zajatci nenáviděli a za dozorce dělal špinavou práci. Čistil jim dokonce boty a vynášel plivátka.

Dozorcí měli prsty na spouštích pušek. Krom toho jim v pouzdrech trčely těžké revolvery. Ve tvářích jim stála vepsaná podlost a brutalita a Santana se od Manrica dozvěděl, že jsou to blízcí přátelé Bustera Bracka.

Sliggy šel první. V pravé ruce vlekl plechové vědro, ze kterého při jeho nemotorných pohybech cákala polévka.

Sliggy jako by se radoval, že může vězňům přinést večeři. Veselým hlasem zaskřehotal: „Je polévka, amigos. Vynikající polévka.“

„Namažu si tu sračku do vlasů,“ zavrčel temně nějaký muž z konce štol.

Sliggy postavil vědro. „Nebud' nevděčný, Charly.“

Jeden z dozorců popošel blíž. „Charly,“ prohlásil medovým hlasem, „za ty blbě kecy nedostaneš dva dny nažrat, rozumíš?“

Charly mlčel.

„Pospěš si, Sliggy,“ řekl dozorce. „Nemám chuť zdržovat se v téhle díře ani o sekundu víc.“

„Hned to bude, señore,“ poklonkoval Sliggy a odhákl z okraje vědra naběračku.

Mezitím se probrali všichni vězni. Netrpělivě čekali na vodovou polévku. Ruce s plechovými miskami se jim chvěly.

Sliggy jim naléval jednomu po druhém. Brzy bylo slyšet srkání hladových mužů.

Santana neměl žádnou misku. Hrábl ale pod slamník a našel plecháč po svém předchůdci, ve kterém ještě lpěly odporně páchnoucí zbytky nějakého jídla.

Santana ho odhodil.

Sliggy právě obsloužil Big Jima a Santana koutkem oka zahlédl, jak mu kápo podstrčil něco, co Big Jim pokradmu schoval do kapsy u

kalhot.

Ostatní zajatci si ničeho nevšimli a Santana mlčel.

Nyní byla řada na Manricovi. Podržel svou miskou oběma rukama a zazubil se na Sliggyho.

„Tak co, chlapečku,“ prohlásil kápo, „na haciendě jsi dostával jistě lepší.“

Manrico se zašklebil. „Ne, ty tchoři, chutná mi u vás skvěle.“

Sliggyho fretčí obličej se zkřivil vzteky. Ponořil naběračku do polévky, rychle ji vytáhl a chtěl Manricovi chrstnout polévku do obličeje.

Mexičan se bleskurychle vyhnul. Polévka šplouchla o stěnu.

Nyní byl na tahu Manrico. Nikdy se těm darebákům skutečně nebránil, ale nyní, když tu byl jeho přítel, potřeboval ventil, aby upustil páru. Šest týdnů ponižování pro něj bylo příliš.

Manrico vytrhl Sliggymu naběračku z ruky a přetáhl ho s ní přes hlavu. Zadunělo to jak prázdný sud. Sliggy vypouličil oči a svalil se. Nebyl v bezvědomí, ale byl otřesen.

Manrico však ještě neskončil. Vymrštil se ze slamníku, popadl Sliggyho za vlasy a vrazil mu hlavu do kýble s polévkou.

Sliggy se zalykal.

Manrico svíral kápa za krk. „Na, napij se té své břechky, ty skunkul!“

Všechno se to seběhlo během pár vteřin, takže dozorcí zakročili teprve nyní.

„Pusť ho, nebo ti prostřelím tu všivou hlavu.“

Manrico se ohlédl, aniž by Sliggyho pustil. „Jestli to uděláš, Conchezi, nechá tě King pověsit.“

„Já vím. Ale kdybych zabil jiného zajatce, to by mu tolik nevadilo.“

Manrico zafuněl. „Jsi svině, Conchezi.“

Pustil Sliggyho a posadil se zase na slamník.

Sliggy se s prskáním vynořil. Posmrkoval a plival kolem sebe polévku. Chtěl něco říct, ale nedostávalo se mu vzduchu.

„Seber ten kýbl a jdeme!“ poručil Conchez. Pak se otočil na Manrica „My se dnes ještě uvidíme, kamaráde.“

„Jo, hombre, tomu taky věřím,“ odvětil Manrico a poslal dozorce vzduchem polibek.

Sliggy už zmizel a dozorce také odcházeli.

„Odporní chlapi,“ řekl Manrico a otrásl se.

„Bylo to vůbec chytré?“ zeptal se Santana.

„To nevím. Ale musel jsem to ze sebe dostat. Čekal jsem na takovou příležitost celé týdny. Jistě, Conchez podá hlášení a já se asi potkám s bičem. Ale oni mě nezabijí. Alespoň ne do té doby, dokud budou věřit, že otec zaplatí. Už jsem mu napsal dopis, ale odpověď nepřišla. Proto jsem stále relativně v bezpečí. Na rozdíl od tebe, Santano. Ale společně se z tohoto pekelného doupěte dostaneme.“

Manrico zase mluvil tiše a Santana stejně tiše odpovídal.

„Budeme muset zmizet ve třech,“ řekl.

„Jak to?“

„King Ambrose zajal ještě jednu dívku. Nějaká Maria. Unesl ji z Palo Verde.“

Manricovy oči zableskly. „Je aspoň hezká?“

„Hezká je slabé slovo.“

„Tak to se budu dvojnásob snažit.“

Než mohl Manrico začít vymýšlet smělé plány, tlumil Santana jeho nadšení. „Teď se nestarej o ženské a mysli na náš útěk. Mám ještě pár otázek.“

„Jsem jedno ucho.“

Manrico byl jako vyměněný. Rvačka s kápem mu udělala dobře.

„Komu se tady dá věřit?“ zeptal se Santana.

„Nikomu, amigo. A ze všeho nejmíň tomu supovi Big Jimovi. Když tady jde o vlastní prospěch, udělá každý cokoliv.“ Manrico si přešel dlaní tvář. „Big Jim je sice kápo, ale neroznáší jídlo. Je tu vlastně jako předák a taky rozhoduje, kdo dostane větší přiděl vody. Musíš počítat s tím, že tě stále sleduje. A s řetězy na kotnících se stejně daleko nedostaneš.“

„Tak se jich musíme zbavit.“

„Ty jsi optimista. Už jsem si s tím taky dlouho lámal hlavu. Klíč má jenom kovář. Musel bys jít nejprve k němu. Řetěz ale řinčí na každém kroku. Dal by se možná přestřelit, ale výstřel zalarmuje

pěťadvacet banditů – za předpokladu, že máš vůbec zbraň. Ti chlapi tě pak rozstřílí na hadry. Věř mi, o tom jsem přemýšlel už stokrát.“

Santana se usmál. „Chrastění řetězů by nebyl problém.“

„To jsem zvědavý, amigo.“

„Můžeme roztrhat košile a naplést do ok cáry látky.“

Manrico hvízdal. „To mě taky mohlo napadnout.“

Santana mávl rukou. „To teď necháme stranou. Jiná otázka: Další východy tu nejsou?“

„Ne, jenom jeden.“

„K čertu.“

„A ten je samozřejmě střežený. Dnem i nocí.“

Santana se chtěl ještě na něco zeptat, ale Manrico mu položil dlaně na rameno. „Bud' zticha, někdo jde.“

Mexičan měl pravdu. Vraceli se ti dva dozorcí. Podle Conchezova šklebu bylo poznat, jak se těší na nový úkol.

„Hej, náfuco,“ houkl.

Manrico mlčel.

„Montoyo, ty bastarde.“

„Aha, ty mluvíš se mnou. Měls to říct hned, amigo, nemusel bys tu na mě pokřikovat.“

„Vstaň a pojď s námi!“

„Kdo mi prokazuje tu čest?“

„To se včas dozvíš. Radost ti to ale rozhodně neudělá.“

„Dávej pozor, amigo,“ špitl mu Santana.

Manrico toporně vykročil ke strážným. Řetězy na jeho kotnících chřestily.

Conchez ho přivítal ranou pažby, která vehnala Mexičanovi slzy do očí. Santana se musel držet, aby nezakročil. Ale z toho by v tuto chvíli ani jeden nic neměli.

Manrico a dozorcí za chvíli zmizeli za zákrutem chodby.

Santana si zase lehl na plesnivou slámu. Neměl však ani minutu klidu.

Přišel k němu Big Jim. Vousáč neměl řetěz, výsada dovolená jen málokomu.

„Tak co, hombre? Stále máš tak velkou hubu?“ vysmíval se a

rozkročil se před Santanou.

„Dej mi pokoj!“

„Aha a ke všemu jsi i slečinka. Víš ty vůbec, s kým to mluvíš?“

„Jo. Pruhované krysy poznám už zdaleka.“

Santana schválně provokoval. Big Jim zafuněl jak prasklý měch. Potom zvedl pravou nohu a zavrčel: „Teď tě rozšlapu na kaši, hombre!“

+ + + + +

Dozorci vzali Manrica Montoyu mezi sebe. Hlavní štola byla dost široká, takže mohli jít všichni vedle sebe.

Strážci šli půl kroku za zajatcem a tiskli mu do zad hlavně pušek.

Mexičan musel dávat pozor, aby nezakopl o kolejnice. Byly ukotvené přímo ke skále, protože dřevo na pražce bylo potřeba jako vzpěry stol.

Už mnohokrát se vyklopil naložený vozík a pokaždé byli zranění. Pokud to nebyl nikdo z nich, bandity to nezajímalo.

„Doufám, že dostanu něco pořádného do žaludku,“ řekl Manrico. „Polévka není nic pro chlapa jako jsem já.“

„Ty budeš ještě rád, že ji můžeš chlemtat,“ odpověděl Conchez. „Tu do tebe budou ale muset lít trychtýřem.“

Manrico se zasmál. „Už se nemůžu dočkat, amigo. Ale řekni, kam mě to vedete? Ke Kingovi? Budu rád, že zase uvidím vašeho ctěného pána. Chtěl jsem mu stejně poděkovat za to milé zacházení tady v táboře.“

„Jestli konečně nezavřeš hubu, zacpu ti ji pažbou pušky,“ zasyčel Conchez zuřivě.

„Jasně, v pořádku!“ Manrico zvedl ruce. „To byl jen žert.“

Mezitím přišli k východu a Manrico se zhluboka nadechl čerstvého nočního vzduchu. Po zatuchlé štole si připadal jak v ráji.

Bandité v barácích hulákali. Otevřenými okny vycházely pruhy světla. Tato část údolí byla matně osvětlená a byly vidět siluety hlídek.

Kingův dům se nacházel naproti studně. Jako jediný měl v oknech

sklo. Uvnitř se svítilo.

K tomuto baráku kráčel Manrico se svými hlídači. Z jiné chatrče se ozýval ječivý ženský smích. Dveře Kingova baráku se otevřely. Na prahu stál Bonzo. Jeho hranaté tělo se rýsovalo ve světle. Mačeta byla na svém obvyklém místě.

„Tady je,“ zavrčel Conchez a strčil do Manrica.

Mexičan se v poslední chvíli zachytil stěny.

Bonzo chytil Manrica za zápěstí a vtáhl ho dovnitř.

„Hej, já nejsem kus hovězího,“ ohradil se Manrico a zkřivil tvář, protože ho do nosu uhodil Bonzův páchnoucí dech.

Bonzo se o jeho protesty nestaral a zabouchl dveře.

Manrico už tady jednou byl, proto ho vnitřní zařízení vůbec nepřekvapilo. Nacházel se v čistě zařízené místnosti, na jejíž podlaze ležely tlusté koberce. Na zdi viselo zrcadlo vysoké jak člověk.

Manrico se v něm uviděl a zděsil se.

Tváře měl vpadlé. Oči spočívaly v hlubokých důlcích. Vlasy měl dlouhé a slepené, jeho oblečené bylo rozedrané a na tváři mu bujely vousy. Jeho opálení ustoupilo křídové bělosti. Kayž se na sebe Manrico podíval, nemohl ten pohled snést.

Moc nechybí a bude z tebe troska, pomyslel si.

Bonzo otevřel další dveře. „Tady je, Kingu,“ řekl.

„Pusť ho dál, Bonzo. Počkej venku,“ odvětil King Ambrose.

King seděl na židli s vysokým opěradlem. Měl na sobě tmavě hnědý domácí kabát, pod ním bílou košili lemovanou volánem. Leskle černé vlasy měl pečlivě sčesané. Ve vzduchu visela jemná vůně vody po holení.

To však na Manrica nedělalo žádný dojem. Zajímaly ho pokrmy, které stály na stole. Pečený králík, fazole s chilli, steaky, ovoce a těžké víno.

Manricovi se v ústech sbíhaly sliny. O takovém jídle se mu mohlo jen zdát.

Stůl byl prostřený pro dva lidi.

„Posaďte se, señore,“ řekl King a ukázal na volnou židli. „Já vím, jak se musí zacházet s caballerem jako jste vy.“

Manrico se zazubil. „Nesnažte se, Kingu,“ prohlásil a sedl si.

King Ambrose tleskl do dlaní. Otevřely se dveře a do místnosti vešla kouzelně krásná dívka.

Manrico zapomněl na jídlo. Ta malá byla mladá, nebylo jí přes dvacet a měla nejkrásnější oči, jaké Manrico kdy viděl. Měla na sobě barevné dlouhé šaty s hlubokým kulatým výstřihem, a když se předklonila, aby nalila víno, byl vidět vršek malých pevných ňader.

Manrico polkl a zatnul pod stolem pěsti. To musela být ta dívka, o které mluvil Santana. Mexičana se zmocnil prudký vztek na Kinga. Nejraděj by toho odporného chlapa udeřil do obličeje, ale ovládl se.

„Stačí, Marie, můžeš jít,“ řekl King.

Maria naznačila úklonu a odešla.

Manrico se za ní díval, dokud za sebou nezavřela dveře. Teprve Kingovo zakašlání ho vrátilo do skutečnosti.

„Ano, ona je skutečně výstavní kousek,“ řekl King. „A patří jenom mně. Ale i vy si můžete užívat těchto radostí, pokud váš otec zaplatí. O tom teď ale nemluvme. Teď si dejte chutnat. Než začnete, ještě něco. Neopovažujte se pašovat odsud nějaké jídlo. Velice bych se zlobil. Chápete, seňore.“

„Samozřejmě, Kingu.“

Manrico se napil ohnivého vína, které vypadalo jako krev. Mexičan zavřel oči, ochutnal několik kapek a nechal je stéct po jazyku a teprve pak je spolkl.

Potom začal jíst. Pomalu a opatrně, protože kdyby si zbrkle nacpal žaludek, těžko by jídlo asi strávil. Jeho žaludek si příliš odvykl.

Manrico jedl s rozvahou. Nakrájel pečeni na malé kousky, pomalu přezvykoval a splachoval každé sousto vínem.

Čas plynul. Muži při jídle nemluvili. Občas přišla Maria a doplnila jim sklenice.

Manrico nakonec odsunul talíř. „Ještě kousek a prasknu,“ zasupěl a pohládl si břicho.

„Ach,“ prohlásil King lítostivě a nakrčil čelo. „To je velká škoda. Pomyslete na zákusek.“ Ukázal rukou na misku. „Leží tu nádherné hrozny. Stály mě malé jmění. Urazilo by mě, kdyby je můj host neochutnal.“

Manrico pokrčil rameny. „Když to musí být,“ řekl a natáhl se po

ovoci.

Hrozny chutnaly fantasticky. Byly sladké a Manrico zapomněl, že už je vlastně plný.

Když Maria naservírovala kávu a nabídla Kingovi a jemu doutníček, připadal Manricovi svět celkem v pořádku.

Teprve další Kingova slova ho upozornila na realitu.

„Jak dlouho jste už mým hostem?“

„Asi šest týdnů.“

„Čas počítáte dobře, seňore. Jistě budete také vědět, kdy jste psal dopis svému otci?“

„Ano, hned po mém příjezdu.“

King vypustil oblak kouře. „Takže je to už nějakou dobu. To můj otec by se jistě ozval. Ten váš je bohatý a neozývá se. Nenapadá vás nějaký důvod, seňore?“

„Třeba je nemocný?“

„Tolik snad ne. Mohl nám poslat alespoň krátkou zprávu. Nepřijde mi to fér, už vůbec ne vůči vám, seňore. Měl by si říct, že nemáme příliš velkou trpělivost. Ale našťastí má ve mně chápavého obchodního partnera. Každý není takový, seňore Manrico.“

Ty prohnáný pse, pomyslel si Manrico, ale tvářil se na tu podlou hru přívětivě a připil Kingovi.

„Ano,“ prohlásil King a sklepl popel z doutníku. „Přejdeme tedy k vážné části naší rozmluvy.“ King se otočil na židli a dosáhl tak na zásuvku komody, ve které měl papíry, inkoust a pero. Podal věci Manricovi.

„Piště, seňore,“ řekl, „co vám budu diktovat.“ King se opřel na židli, zavřel oči a začal zvolna mluvit.

„Seňore Montoyo. V tuto chvíli sedím s vaším synem u jídla a výborně se bavíme. Hovoříme o všem a také o tom, že jsme od vás stále nedostali žádnou zprávu. To je velmi nemilé, protože vašemu synovi záleží na životě. Že je stále naživu poznáte podle toho, že tento dopis píše sám. Vím, že pošta v Mexiku není moc rychlá, ale šest týdnů je už dlouhá doba. Očekávám od vás do tří týdnů odpověď. Jestli do té doby nedorazí žádná známka vašeho zájmu, je osud vašeho syna bohužel zpečetěn... Tak, to by stačilo. Stíhal jste

psát seňore?“

Manrico přikývl. „Ano.“

„Já vašemu otci skutečně nerozumím,“ řekl King. „Je to jindy tak rozumný muž, ovšem v tomto případě potřebuje postrčit. Někdy mám dokonce pocit, že nás nebere vážně. To ale můžeme změnit.“

„Jak?“

„Když k dopisu přiložíme něco osobního.“

Manrica náhle zamrazilo. Stačilo se jen podívat Kingovi do očí, aby poznal, že ten muž vymyslel nějakou podlost.

„A co by to mělo být?“ zeptal se Manrico číhavě.

„Dlouho jsem o tom přemýšlel a dospěl jsem k závěru, že mu pošleme váš levý malíček.“

„Ne!“ Manrico vyskočil.

Jeho výkřik však přehlušil King: „Bonzo!“

Bonzo prudce otevřel dveře. V pravé ruce nesl mačetu jak popravčí meč.

Manrico se otočil, uchopil mísu na ovoce a mrštil ji proti Bonzovi.

Zavalitý zabiják se nestačil včas vyhnout. Víno mu plesklo do obličeje. Na sekundu byl oslepen.

Manrico odstrčil svou židli. Chtěl se mocným skokem vrhnout na Kinga, ale zapomněl na řetěz. Manrico padl na stůl a strhl na zem mísy, talíře a sklenice.

A to už u něj byl Bonzo. Zvedl zmítajícího se Manrica za vlasy, otočil ho k sobě a ranou do hlavy ho poslal přes půl místnosti.

Pod Manricem se rozložila skříň.

Mexičan zasténal. Instinktivně se chtěl vyhrabat z trosek, ale Bonzo už byl zase nad ním. Chtěl Manricovi přišlápnout hlavu k zemi.

„Stačí!“ houkl King Ambrose. „Bude dostatečně potrestán. Přiveď ho ke mně.“

Bonzo dovedl Manrica před Kinga.

„Klekni si!“ poručil King.

Bonzo zatlačil Manricovi koleno do kříže, takže musel poslechnout. Potom mu Bonzo zvedl levou ruku a přimáčkl ji na desku stolu.

King mu roztáhl prsty.

Bonzo svíral volnou rukou Manricovu šíji. Byl to zabijácký stisk. Jakmile se Mexičan pohnul, Bonzo stiskl pevněji.

King se zasmál. Zase dosáhl svého tím nejpodlejší, nejdopornějším způsobem. Ale to mu nevadilo. Považoval se za pána nad lidskými životy. Kývl na Bonza. „Sekni!“ řekl.

Když mačeta sekla vzduchem, zasvištělo to. Trefila svůj cíl na vlas přesně...

+ + + + +

Kop přišel se silou parního buchaní. Kdyby podrážka boty zasáhla Santanův obličej, moc by z něj nezůstalo.

Ale Santana byl ostřílený spoustou bojů a jeho reakce byly bleskurychlé. Znal všechny triky, i ty nejzákeřnější.

Jeho ruce vystřelily vzhůru.

Zachytily kotník jako do svěráku. Rychlé pootočení a Big Jim zakolísal. Zamával pažemi, jak se snažil udržet rovnováhu.

Santana prudce odtlačil jeho nohu.

Obr ztratil půdu pod nohama, zuřivě zařval a skácel se na zem. Bolest mu na sekundu vzala dech. Ale potom se převálil na bok a vyskočil na nohy.

Jeho ruka se hadí rychlostí mihla k pravé holínce. Když se pozvedla, mezi prsty se cosi zalesklo.

Čepel nože!

Ostatní zajatci vyskočili z pelechů. Ustoupili zády k drsné kamenné stěně a se zatajeným dechem pozorovali boj.

Sotvakdo z nich by Santanovi dával šanci. Big Jim byl obávaný rváč, který už zlomil nejednoho muže.

Pro něj existovalo jen jedno: čisté násilí. Instinktivně vycítil, že v Santanovi přišel muž, kterého tak snadno nezdeptá. Schválně tedy chtěl co nejrychleji vyjasnit poměry. Chtěl Santanu zabít a vydávat to za malou nehodu. Sotva by se našli svědci, kteří by tvrdili opak. To by museli chtít skončit se životem.

Santana se také vymrštil ze slamníku. Trochu se rozkročil, nakolik

mu to dovolil řetěz. Získal tak relativně pevné postavení. Paže měl svěšené podél těla, jen v jeho očích planul divoký žár, a kdyby tu byl někdo, kdo by ho znal, věděl by, že Santana je odhodlán k čemukoliv.

Big Jim stál dva kroky od něj.

Čepel nože ukazovala vzhůru. Odráželo se na ní světlo pochodně, ve kterém se tváře okolostojících mužů jevily jako škleby strašidel.

Big Jim vycenil zuby. „Já tě rozpárám, ty darebáku!“

Santana se uchechtl. „Jistě, kdo to neumí jinak, musí sáhnout po noži.“

Ani nedokončil poslední slovo, když protivníková paže vylétla vpřed.

Santana zatáhl břicho.

Big Jim se zachechtal. Ten útok byl jen finta.

„Máš strach?“ naparoval se. „To bych měl na tvém místě taky.“

Zase udělal výpad.

Santana se pootočil. Dýka minula jeho bok jen o vlas.

Santana uskočil, až ucítil za zády skálu. Musel se spoléhat jen na své rychlé reflexy, nemohl Big Jimovi vykopnout nůž z ruky.

Dýka zase zasvištěla vzduchem. Lesklá ocel vystřelila proti Santanovu obličej. Big Jim vložil do výpadu celou svou sílu.

Rozhodovaly zlomky sekundy!

Santana viděl záblesk čepel přímo před svýma očima, škulbl hlavou a sklonil se pod vražedným bodnutím.

Ostrí jemně škrtlo Santanovi o hlavu a zařinčelo o kámen.

Santana se odrazil. Trkl Big Jima temenem do žaludku.

Rváč zabublal a odpotácel se. Stále pevně svíral dýku. Pekelná bolest mu na pár sekund sebrala dech, takže Santana měl čas dostat se z bezprostředního dosahu ostré čepel.

Big Jim se skokem otočil. Boj ještě zdaleka nebyl u konce. Od úst mu odletovaly sliny. V očích mu plál vražedný amok.

Santana unikl dalšímu bodnutí rychlým úkrokem.

Big Jim byl bez sebe vzteky. Jeho pohyby byly naprosto zběsilé. Bylo jen otázkou času, kdy bude Santana zasažen.

Santana se dostal do blízkosti pochodně a rychle postřehl

příležitost.

Prudce vyrval pochodeň z držáku.

Nyní byly šance vyrovnanější!

Big Jim ustoupil, plamen ho na moment oslnil.

Santana držel pochodeň v pravé ruce. Dřevo bylo hrubě uštípnuté a do dlaně se mu zaryly drobné třísky.

To ani nevnímal.

„Přestaň, Big Jime!“ varoval svého protivníka.

To však Big Jima ani nenapadlo. Naopak. Zase zaútočil.

Santana chladnokrevně čekal. Potom udeřil. Práskl Big Jima hořící pochodní po hřbetě ruky.

Big Jim zaječel. Plameny mu ožehly kůži. Ale nevzdával se. Chuť vraždit byla nepotlačitelná. Mohutným skokem se vrhl vstříc Santanovi.

Santana se po něm ohnal pochodní. Rána byla vedena takovou silou, že se Big Jim skácel k zemi. Levou polovinu obličeje měl ožehlou, pravou si odřel o zem.

Pak byl Santana nad ním.

Přišlápl zabijákovu ruku.

„Pusť to!“

Pěst se otevřela. Santana odkopl dýku stranou. Potom podržel hořící pochodeň nad Jimovým obličejem. „Mohl bych ti zapálit vousy. Ale nejsem takový sviňák jako ty. Dám ti ještě šanci. Zmizni!“

Santana ustoupil, shýbl se pro nůž a zastrčil ho za opasek. Potom vrátil louč na místo.

Big Jim nejistě vstal. Držel se za spálenou tvář. Vousy mu doutnaly. Očima těkal z jednoho na druhého. Muži civěli do země. Nebyl tam nikdo, kdo by šel rváči na pomoc.

„No dobře, vy zbabělí psi. Toho budete litovat. Všichni, kteří tady jste. A my, Santano, my si ještě promluvíme. Pak to pro tebe bude zatraceně krušné.“

„Ještě uvidíme.“

Big Jim si odplívl a s nadáváním odešel z boční štoly.

Santana si oddechl a lehl si na plesnivý slamník. Teprve nyní si

uvědomil, jak ho boj vysílil. Byl propocený a ruce se mu třáslly.

Ostatní zajatci ho bázlivě okukovali. Jeden tiše prohlásil: „Máme tady tygra v lidské podobě. Dej Bůh, aby nám odsud pomohl ven.“

Santana na to nic neřekl. Založil ruce za hlavou a čekal, až se uklidní jeho rozjitřené nervy.

Bylo mu jasné, že Big Jim kypí po pomstě. Ani on, ani dozorcí nemohli takovou porážku překousnout. Protože kdyby si zajatci uvědomili, že mohou porazit i dozorce, muselo by se počítat se vzpourou. Bylo jasné, že by desperáti nemohli v takovém případě pobít všechny. Na to byly pracovní síly moc cenné a nebylo by snadné rychle získat náhradu. Ovšem na vůdci vzpoury by se mohli bezuzdně vyřádit.

Santana viděl svou situaci střízlivě a realisticky. Věděl také, že krom Manrica tu nezíská žádného spojence. Ostatní se příliš báli.

Šeptané rozhovory brzy utichly. Většina mužů už spala, aby obnovila síly na další vražedný den.

Santana nemohl usnout. Zaměstnávalo ho mnoho myšlenek. Krom toho čekal na Manricův návrat.

Když uslyšel kroky, zvedl hlavu. Chrastil řetěz. Byl to skutečně Manrico Montoya. Santana uviděl ve svitu pochodně jeho sešklebený obličej.

Co se stalo?

Santana se posadil. Manrico se sténáním padl vedle něj. Pozvedl žalobně svou levou ruku, která byla ovázaná šátkem nasáklým krví.

„Amigo, co se stalo?“ Santanův hlas zněl stísněně.

Manrico se trpce ušklíbl. „Usekli mi levý malíček, ti psi!“

Santana vyvalil oči. „Kdo to udělal?“

„Bonzo, ten vrahoun. Na Kingův příkaz. Ach Bože.“ Manrico si lehl. „Ale za to budou pykat. Oba. Pošlu je do pekla, i kdyby to bylo poslední, co v životě udělám.“

„Jenom klid.“ Santana položil příteli ruku na rameno. „Vyprávěj jedno po druhém.“

„Co bych vyprávěl. Odvedli mě ke Kingovi. Přijal mě s falešnou laskavostí. Stůl byl prostřený. King mi poručil, ať se pořádně najím. Poslechl jsem ho. Pak přišel desert. Musel jsem napsat dopis pro

otce. Aby viděl, jak je to vážné, přibalili k dopisu můj useknutý prst. Bránil jsem se, ale proti Bonzovi jsem nic nezmohl. Sám mě dovedl až sem. To je všechno, amigo. Teď jsi na řadě ty.“

Santana musel tato slova nejprve strávit. Neměl v úmyslu uprchnout hned, ale jak se zdálo, nyní musel všechno vsadit na jednu kartu.

„Útěk nebo záhuba,“ řekl Manrico. „Dobře jsem viděl, že skladiště munice hlídají jen dva chlapi. Skladují tam jistě i dynamit. Jestli se tam dostaneme, vyhodíme celo tu sebranku do povětří.“

„Jestli...“

„Proč si najednou tak nevěříš?“

„Zítra se mám na co těšit. Měl jsem problémy s Big Jimem a seřezal jsem ho.“

„Por Dios, to není dobré. Za to tě potrestají.“

„Ajak to vypadá?“ Santana si hrál s nožem. Prohlédl si čepel a schoval ji do boty.

„Jak to vypadá? Jednoduše. Nechají tě škvařit. Je víc možností. Buďto tě pověsí na nejprudší slunce nebo tě uvážou ke kolu od vozu. Tohle ještě ujde. Ale slyšel jsem i o třetí možnosti. Zahrabou tě do písku, že ti vylézá jen hlava a pomažou tě něčím, co láká mravence a jiný hmyz. Ještě nikdo to nepřežil.“

Santana se zamračil. „Vzrušující vyhlídky. A Big Jim má skutečně takový vliv, aby mi mohl zařídít potrestání?“

„Co sis myslel? Vždyť je to špicl, předák a co já vím ještě. Ne, amigo, nedělej si naděje. – Mimochodem, viděl jsem tu černovlasou seňoritu.“

„A?“

„Musí Kinga obsluhovat. A to asi v každém směru, předpokládám. Zatraceně, já bych lezl po zdi, když jsem ji viděl. Tohle děvče v Ringových rukách...“

Manrico se odmlčel.

„Netrap se tím,“ řekl Santana. „Dostaneme ji odsud. Utečeme tři, jak jsem říkal.“

Manrico se usmál. „Vždycky přemýšlím, kde bereš tu sebejistotu, ale člověk musí být nejprve ranger, aby to chápal.“

„Asi tak,“ prohlásil Santana a klesl na slamník. Najednou se cítil příšerně unavený a slyšel už jen, jak Manrico šeptá: „Dva čertovští chlapi jako my dva by to měli zvládnout...“

+ + + + +

Slunce vycházelo ve vějíři zlatých paprsků. Stíny noci marně bojovaly s nadcházejícím dnem a musely zmizet na západě.

Skály zářily v různých odstínech a dělaly ze Sonory pestrobarevnou krajinu. Rosa, která vysrážela na stéblech a keřích, se rychle vypařila.

Dlouhé prsty noci se držely jen v kaňonech a ani v údolí banditů ještě nepřevzal vládu den.

Zajatci však už byli sehnáni ze slamníků, aby se zase dali do ubíjející roboty. Každé ráno to byla stejná hra, nenechali je na pokoji ani v neděli.

Chladný vzduch protínal křik a rány bičů. Bandité měli špatnou náladu. Mnoho jich předchozího večera pilo a nebyli zdaleka vyspaní. Nechávali vzteku volný průchod.

Také Santana a Manrico byli vyhnáni z plesnivých pelechů. Conchez je popoháněl jako zvířata. Práskal za nimi bičem..

Nahnali zajatce do hlavní štolý, kde se museli postavit do řady. Nikdo nemluvil, na to byli všichni příliš unavení.

Hlídalo šest banditů. Čtyři z nich drželi v rukou biče. Zbylí tasili revolvery. Postavili se tak mazaně, že se nedalo pomyslet na jejich napadení.

Někteří muži suše kašlali. Příznaky nemocných plic.

Potom přišel Sliggy a zase vlekl plechové vědro. Ve druhé ruce nesl jutový pytel.

Sliggy postavil břemena na zem. Byl to stejný obřad jako večer.

Zástup mužů se dal pomalu do pohybu. Santana a Manrico byli asi uprostřed.

„Nemáš stále žádnou misku, amigo,“ řekl Manrico.

Santana se ušklíbl. „Čekám, až nějakou dostanu.“

„To budeš čekat dlouho.“

„Dlouho čekat nehodlám.“

„Hej vy dva, co tam žvaníte?“ křikl jeden z dozorců a práskl jim bičem těsně nad hlavami.

Santana a Manrico ani nemrkli.

„Nechte toho,“ zašeptal zajatec za nimi. „Jinak si to vyžereme všichni.“

Santana pootočil hlavu. „V klidu, compadre.“

Muž si cosi mumlal, čemu Santana nerozuměl. Pak byli na řadě.

„Plnou, Sliggy,“ řekl Manrico tiše.

Sliggy ponořil naběračku do vědra a naplnil jeho pohárek.

Manrico ho jedním douškem vypil. „Ještě jednou,“ řekl.

Sliggy otevřel ústa k nějaké odpovědi, ale najednou stáhl obličej a poslechl.

Manrico mu přišlápl prsty na noze.

„Díky, amigo,“ řekl a podal vodu Santanovi. Potom si vzal kukuřičnou placku, kterou Sliggy vytáhl z pytle.

Také Santana vyprázdnil pohárek jedním douškem. Potom dostal chleba, opřel se mezi ostatní zády o stěnu a začal přezvykovat.

„Bude lepší, když si polovinu schováš k obědu,“ řekl Manrico. „To bude zase hlt vody a pro toho, kdo dobře pracoval, náprstek whisky nebo pulque.“

„Díky, bez toho se obejdu.“

Dozorci nespouštěli za zajatců očí ani při jídle. Hlavně Conchez si dával pozor a sice především na Santanu a Manrica.

Manrico pozvedl prázdný plecháč. „Dostanu ještě napít?“

„Ne a dobře to víš, ty mršino,“ zavrčel Conchez.

„Myslel jsem, že dostanu odškodnění za svůj malíček, který mi Bonzo v noci usekl. Není to příjemný pocit, chodit po světě s devíti prsty.“ Manrico pozvedl ovázanou ruku. „Ale chci ještě něco říct, amigos. Mám pocit, že s devíti prsty dokážu střilet ještě mnohem líp než předtím. Pamatujte si, Manrico Montoya ještě žije.“

„Jestli nezavřeš hubu, uřízneme ti ještě něco,“ pohrozil mu Conchez a vytáhl levou rukou revolver. Pak zařval: „Dělejte, do práce, vy líné krysy! Mám vám pomoci?“

Kožené biče zase zapráskaly. Muži zatáhli hlavy mezi ramena a

běželi do svých štol vrátit plecháče na místa.

Potom se vytvořily skupiny po čtyřech mužích. Manrico a Santana byli spolu. Dostali posilu, i když nevítanou. Big Jima a šikmookého míšence se záludným výrazem. Santana by se musel pořádně mýlit, jestli míšence předchozího dne neviděl s bandity.

King na nejistě něco chystal.

Conchez stál vedle jejich skupinky a zubil se. „Dal jsem k vám Big Jima schválně. Koneckonců je předák a musí posoudit vaši práci.“ Další dozorce přinesl dva krompáče a vtiskl je Santanovi a Manricovi do rukou. „Kdyby vás ale napadlo otočit nářadí proti Jimovi a Jacintovi, nedožijete se příští sekundy. Odved’ je do nové štolý, Jime!“.

„Jdeme,“ prohlásil vousáč a upřel na dva přátele vražedný pohled.

Manrico strčil do Santany loktem. „Měj se pořádně na pozoru, amigo.“

Šli hlouběji do štolý, stále podél kolejí.

Ve všech bočních štolách se pracovalo. Ve vzduchu visel nikdy neřidnoucí mrak prachu.

Jel proti nim vozík po okraj naložený rudou a čtyři zajatci měli co dělat, aby ho utlačili.

Na jejich pracoviště zbývalo ještě několik kroků.

Nová štola byla jak krysí díra. Byla vysoká jen jako půl obyčejného muže a úzká jako roura. Nemohli v ní tesat dva vedle sebe.

To věděli i dozorci. „Jeden bude kopat, druhý bude tahat kamení.“ Ústí štolý temně zelo.

„A jak si budeme svítit?“ zeptal se Santana.

„Ničím,“ řekl Big Jim. „Budeš bušit do skály a tvůj kumpán bude vyhazovat kamení. My ho tady budeme nakládat do vozíku.“

„Já budu tlouct,“ řekl Santana a vmáčkl se do štolý. „Dávej pozor, ať tě při rozmachu netrefím.“

„Neboj se, já jsem obratný,“ odvětil Manrico.

„Tohle nepotřebuješ,“ řekl Jacinto a vytrhl mu krompáč z ruky., „Ještě by tě napadla nějaká pitomost.“

„Jo, máš pravdu,“ řekl Manrico, což mu vyneslo drsný úder, který

ho postrčil do štolý.

Tam už Santana začal. Klečel na zemi a neviděl téměř vlastní ruku před očima. Špice krátkého krompáče řinčela o kámen.

Vířil prach a dýchání bylo utrpením.

Rychleji!“ pokřikoval venku Big Jim. „Jinak nebude ani lok vody.“

„Ty mně můžeš,“ zasupěl Manrico. Také on seděl na zemi a posouval dozadu kameny velké jak hlava.

Byla to zabijácká práce. Manrico se skoro nemohl otočit, aby dostal kameny z úzké školy. Nepřetržitě kašlal a funěl.

Santana na tom nebyl lépe a pomalu ho přemáhal nepotlačitelný vztek. Dlouho to tady nevydrží. To raději zemřít.

Muži lopotili jak posedlí, zatímco Big Jim a Jacinto vtípkovali.

Santana pomyslel na nůž, který byl schovaný v jeho holínce. Big Jim na něj zapomněl a Santana se modlil, aby si nevzpomněl.

Potom zvenčí uslyšeli křik. „To stačí. Vylezte ven a naložte vozík!“

Santana a Manrico vylezli ze štolý. Vypadali, jako by vylezli ze samého pekla. Obličejové černé a na nich tu a tam rudé tečky. To byla krev vytékající z ranek způsobených úštěpkami kamene.

Přikodrcal prázdný vozík. Bandité položili do hlavní štolý jen jednu kolej, ze které se většinou většiny koleje do větších odboček. Pro Santanu byla hádanka, proč nepoložili víc kolejí. Ale zřejmě bylo těžké i pro Kinga sehnat dostatek kolejnic.

Vozík dotlačili dva zajatci doprovázeni Conchezem.

„Tak co?“ zeptal se vrchní dozorce. „Jak si vedou naši dva přátelé?“

Big Jim pokrčil rameny. „Moc dobře ne. Jsou pořád trochu pomalí.“

Conchez se zamračil. „Takže jim musíme zvýšit denní výkon.“

„Jsem pro.“ Big Jim se zazubil. Vychutnával si pomstu. Ponížení minulé noci ho pořádně sžíralo.

Conchez ukázal drždlem biče na Manrica. „Včera večer si napral pupek,“ řekl. „Proto dnes nedostane ani sousto. Napít taky ne. To platí i pro tebe, Santano. Samozřejmě odpadá i pauza. Musíte

předvést pořádný výkon.“ Conchez se podle zašklebil. „Tak na co čekáte? Začněte!“

Santana a Manrico se shýbli a začali nakládat kamení do vozíku. Padalo do něj s plechovými údery.

Pracovali s holýma rukama. Pro Manrica to bylo obzvlášť hrozné. Šátek mu překážel a také měl strach, že dostane otravu krve.

Muži necítili hřbety. Zarputile pracovali v ponižujících podmínkách. Ani si nevšimli, že ostatní zajatci dělají přestávku a dostávají přiděl vody. Když se banditům zdálo, že tempo slábne, přišel ke slovu bič. Kůže nemilosrdně práskla o záda mužů.

Ale nakonec to dokázali. Vozík byl plný.

„Ted' ho vytlačte ven!“ poručil Conchez.

Byla to zatraceně dlouhá cesta. Nacházeli se vlastně v nejvzdálenější díře hory. Kolejnice končily jen pár kroků za nimi.

Přátelé se zapřeli do vozíku. Nepohnul se ani o píd'.

„Hněte sebou, vy mršiny!“ hulákal Conchez a práskl bičem.

Manrico k němu otočil hlavu. „Jindy tlačí čtyři chlapi,“ zasupěl.

„Drž hubu!“

Santana a Manrico ještě jednou sebrali všechny síly. Nakonec se jim podařilo uvést těžký vozík do pohybu. Pomalu se rozjížděl.

Zem nebyla rovná. Byly tam prudké vlny, které museli zdolat. Jednou se zastavili docela. Museli přijít další dva zajatci. Ve čtyřech se jim podařilo vozík s rudou zase roztlačit, ale pomocníci museli zpět ke své původní práci a Manrico se Santanou se mohli dřít dál.

Už viděli východ ze štoly. Světlý ovál jim připadal jak brána ráje, ten pohled jim dodal síly.

Vozík zrychlil, východ se blížil a nakonec byli venku.

Těžký vozík vyrachotil ze štoly.

Prudké slunce je oslepilo. Zavřeli na chvíli oči, a když je otevřeli, uviděli, že k nim kráčí nějaký muž.

Buster Brack!

„K čertu,“ zasyčel Manrico. „Ten pes nám tady ještě chyběl.“

+ + + + +

Buster Brack zůstal s úšklebkem stát. V jeho zákeřných očích to zajiskřilo. Opřel si pravou ruku v bok, prsty levé si hrály s držadlem biče. Jeho rezavé vlasy se ve slunci leskly. Na hlaví nic neměl, měl na sobě špinavou košili, přes kterou běžely křiklavě žluté šle. Za opaskem vězel revolver.

Santana a Manrico se zastavili. Přimhouřenýma očima si měřili toho rváče.

Buster Brack ukázal bradou k Santanovi. „Jak si vede tady kecalovi?“

Tato otázka směřovala na Concheze, který okamžitě udělal dva kroky vpřed a poníženě se přikrčil. Musel mít z Bracka velký respekt. „Nedělají na plný výkon, Bustere.“ Ryšavec se ušklíbl. „Říkáš nedělají. Přitom jsem se tě ptal na Santanu. Ale to nevadí. Montoya se s ním zjevně skamarádil. Alespoň je máme na očích oba zaráz. Myslím, že je musíme víc pohánět. Pohyb, do práce!“

Manrico zvedl ruku. „Moment, Bracku.“ Ukázal na vozík, který stál před nimi a musel být nejprve vyložen. Čtyři muži už překládali rudu do kožených věder.

„Vy si myslíte, že si můžete dát pauzu!“ zařval Brack. „Pomáhat ostatním nebo vás k tomu dokopu!“

Santana a Manrico se na sebe podívali a dali se do práce. Dozorci stáli kolem nich, smáli se a dělali připitomělé poznámky. Pak přišla světlavá žena a přinesla Brackovi láhev pulque. Ryšavec se napil a vrátil jí láhev.

Santana a Manrico zatínali zuby. „Byli jsme d'ábelští chlapi,“ zašeptal Manrico, „a teď jsme d'ábloví otroci. To je k zblití.“

„Jestli si budeš stěžovat, okusíš bič!“ houkl Buster Brack.

Kožené koše byly poměrně velké a vešlo do nich hodně rudy. A byly těžké. Vyšplhat po nich po žebříku bylo téměř sebevražda.

Santana viděl, že mezi čtyřmi zajatci je jeden starý muž, jehož hlava se podobala holé lebce, tak byl vyhublý. Měl potíže vůbec zvednout kameny. Vyvléct náklad po příčkách žebříku už nedokáže.

Nahoře, u násypky pece stál také jeden dozorce. Chtěl se předvést před Brackem, takže najednou zahulákal: „Hej, jak dlouho to bude trvat? Mám vám do zadku nacpat dynamit?“

Tři muži se hned dali do pohybu. Za nepopsatelné námahy si naložili vědra na ramena a kráčeli k žebříku.

Santana neměl nádobu ještě plnou. Koutkem oka viděl, jak se starý muž snaží zvednout svůj náklad.

Na vychrtlém obličejí mu vyvstaly žíly. Z úst se mu dralo zmučené sténání.

Santana mu chtěl přiskočit na pomoc, když se ten muž zhroutil a zůstal ležet.

Santana zůstal stát a ohlédl se k dozorcům. Také Manrico ustal v práci.

Conchez a Jacinto šli k bezvládnému muži. „Hej, ty pse, nedělej mrtvého!“ křikl Conchez a rozpráhl se bičem.

„On už nemůže,“ řekl Santana. „Od kdy tady máš co mluvit?“ Conchez se pomalu otočil, přičemž pohlédl na Bracka, který zlověstně přikývl.

„Ten muž musí do lazaretu,“ řekl Santana. „Je úplně vyčerpaný.“

„Ale ty ne, že?“

Santana neodpověděl. Věděl, že svým chováním bandity provokuje. Dokázal překousnout hodně, ale dívat se, jak je bičován bezmocný starý muž, to bylo příliš.

Jacinto se prosmýkl kolem Santany jako had a tasil revolver, jehož ústí směřovalo Manricovi na břicho.

„Na něco jsem se ptal,“ vyprskl Conchez a současně udeřil.

Šňůra sykla vzduchem a dopadla na Santanovu tvář.

Santana však stál jako skála. Nehnul ani brvou, ačkoliv rána pálila jak oheň.

Conchez se podívil. Tohle ještě nezažil. Ostatní se vždy složili na zem a s nařikáním škemrali o milost. Tento muž ne. V Conchezových očích se objevilo něco jako strach. Třeba to bylo vědomí, že navzdory bičí je to on, kdo je poražený.

Ale byli tam i ostatní a v jejich očích se nechtěl zesměšnit.

„Musíš udeřit tvrději,“ zavolal na něj Brack, který se skvěle bavil.

„Taky si říkám,“ řekl Conchez. „Tenhle chlap má asi hroší kůži. No uvidíme!“

Kůže zase šlehla vzduchem.

V tu sekundu se Santana pohnul. Navzdory řetězu skočil vpřed, přímo do rány. Pozvedl pravou ruku a bič se mu prudce omotal kolem předloktí.

Conchez se v první sekundě nevzmohl na protiakci.

Santana mu vyrval bič z ruky, ocítl se najednou těsně před ním a vytáhl mu z pouzdra kolt. O úder srdce později už Conchez cítil na krku chladný dotyk ocelové hlavně.

Přihlížející zadrželi dech. I Buster Brack byl překvapený. Zvrat událostí se téměř nedal sledovat.

Conchez se třepal jako osika. Jeho obličej zbledl jak křída. Měl strach o život.

Santana se drsně zasmál. „Řekl bych, že musíte odhodit zbraně. A ty první, zrzavče!“

Brack zuřil. Santana z něj dělal blázna přede všemi.

Jeho ruce se blížily k opasku, za kterým měl kolt.

Ale v tu chvíli prořízl ticho Jacintův hlas.

„Jestli vystřelíš, zařve i tvůj kamarád!“ Jacinto pozvedl pravou ruku a palcem natáhl kohoutek koltu. „Stačí, aby se mi jen zachvěla ruka a Montoya bude mít kulku mezi očima. Tak co, Santano, chceš smrt svého přítele?“

Po Jacintových slovech nastalo hrobové ticho. Sekundy zvolna plynuly. Kdo ustoupí první?

„Neber na mě ohledy,“ řekl Manrico. „Musíš těm sviním ukázat zuby. Nesmějí stále vyhrávat!“

Buster Brack, který viděl, že se situace dostala pod kontrolu, se sebejistě zasmál. „Takže pán si hraje na hrdinu? Ale umírání není tak snadné. Na tvém místě bych amigovi poradil, ať se vzdá. Máš přesně tři sekundy. Tak co je?“

„Nevzdávej se!“ vykřikl Manrico. „Ne!“

Santanův výraz se nezměnil. Udělal chybu, jednal příliš impulsivně a nedbal na to, že Jacinto už držel zbraň v ruce.

Santana pomalu sklonil revolver.

Manrico hlasitě zasupěl.

Kolt padl do prachu. Kopl kolenem Concheze do kříže, takže bandita odklopýtal ke svým kumpánům.

Nyní nastoupil do akce Buster Brack. Jeho bič odskočil od opasku a o sekundu později už šlehal vzduchem.

Rány padaly s nemilosrdnou přesností.

Santana zvedl paže, aby si chránil obličej.

Moc se mu to nedařilo.

Jedna rána mu podtrhla nohy. Padl zády na zem. Chtěl rychle vstát, ale zabránil mu řetěz.

Bič se mu omotal kolem nohou. Brack se chechtal a vlekl Santanu prachem blíž k sobě.

Santana zůstal ležet u jeho nohou. Brackovi v očích plála zabijácká posedlost, když prohlásil: „Ted’ tě ukopu k smrti, ty kryso!“

„Počkej!“

Panovačný hlas šlehl sejně jako rána bičem.

Byl to King.

Přicházel jako král. Měl sněhobílou košili a rudou vestu. V pouzdrech vězely dva kolty s pažbami ze slonoviny.

King se zastavil těsně před Brackem. „Všechno jsem to viděl. Tento muž nezemře. Tedy ne hned. Máš odvalu, Santano, ale jsi zároveň sebevrah. Abys mohl trochu přemýšlet, uvážeme tě ke kolu. Takový náš pranýř. Budeš ležet tady uprostřed údolí jako varování pro ty, kteří by tě chtěli napodobit. Chopte se ho, chlapi!“

Buster Brack, Big Jim a Conchez se společně vrhli na Santanu, který se ani nepokoušel klást odpor. Jacinto dál hlídal Manrica.

Zatímco bandité vlekli Santanu ke kolu, vydechl starý muž na zemi naposled. Dva zajatci ho museli odnést. Ani ho nezabalili do deky, když ho položili do hrobu a zahrnuli.

Zvířata by byla víc lidská než tito bandité.

+ + + + +

Bandité neznali pardon.

Santana visel uvázaný ke kolu. Pouta byla rafinovaná a bolestivá. Paže měl zkroucené dozadu a po celé délce přišněrované k loukotím. Záda měl napnutá a masivní náboj kola ho tlačil do zad. Když se i

nepatrně pohnul, měl dojem, že se mu paže vykrotí z ramen.

Kolo bylo poměrně velké. Patřilo k těžkému Murphyho vozu, jaké používaly dopravní společnosti jako Wells Fargo. Železná obruč už byla potažená rzí.

Santana se nacházel v příšerně promyšlené pozici. Napůl ležel a napůl seděl a pokoušel se nehýbat, aby ho nemučila bolest.

Visel našikmo. Posadit se nemohl. Zlomil by si kříž. Lehnout si taky nemohl, to nedovolil náboj kola.

A potom ještě slunce. Nemilosrdně pražilo do údolí. Santana neměl nic na hlavě. Byl vystaven žáru bez nejmenší ochrany. K tomu se přidala žízeň. Jazyk mu otékal každou minutou, až z něj byl jen nehybný kus masa, který by mu nedovolil ani mluvit.

Santana se nacházel v blízkosti studny. Bandité toto místo vybrali schválně, aby dobře viděl, jak nabírají čerstvou vodu.

Většinou to byly ženy, kdo tahal z hlubiny kožená vědra s tekutinou.

Santanu sledovaly jejich plaché, soucitné pohledy. Ale žádná se neodvážila dát mu napít. Bandité měli oči všude.

Santanu by nepoznali ani nejlepší přátelé. Košili měl na cáry, tělo černé od prachu a špíny, stejně jako obličej. Rty měl popraskané a na kůži se na slunci tvořily drobné puchýřky.

Jednou přišel Buster Brack. S úšklebkem se nad ním zastavil a plivl mu před nohy. „Velký Santana,“ vysmíval se. „Už v Palo Verde jsem ti slíbil, že tě zničím. Jak vidíš, tak já svoje sliby držím.“

Santana neodpověděl. Pozoroval Bracka zpod zanícených víček.

„Hej, Torresi, pojd' sem!“ zavolal ryšavec.

Torres byl ten chlap, se kterým měl Santana výstup před bodegou.

Černovlasý Mexičan se zastavil vedle Bracka a temně se zasmál. „Tohle mu patří. Až přijde čas, budu to já, kdo do něj napálí kulku. Slíbíš mi to?“

„Pomalu, Torresi, ještě musí zůstat naživu. King to tak chce. On si taky pořád myslí, že tady náš amigo je čmuchar. Dokud se to nezjistí, zůstane naživu. Ale mám pro tebe jiný návrh, Torresi. Někdo tu musí hlídat i v noci. Vezmeš to?“

Torres se křivě zazubil. „Větší radost mi udělat nemůžeš, Bustere.

Myslím, že my dva se budeme výtečně bavit.“

„Ale nechej ho naživu.“

„Jistě.“ Torres pohladil pažbu svého koltu. „Půjdu si lehnout, abych byl v noci fit.“

„Dobrá.“

Torres střelil po Santanovi nenávistným pohledem a odešel směrem k baráku.

Santana z tohoto rozhovoru moc neslyšel. Byl ve stavu, kdy mu bylo všechno jedno. Každým kouskem zmučeného těla toužil po noci. Noc – to znamenalo chlad, který odežene i člověka jako je Torres.

Když Brack viděl, že se Santanou nebude už žádná zábava, ztratil o něj zájem. Ještě ho nakopl a také odešel.

Santana měl pocit, že se čas zastavil. Jednou ho probral křik zajatce, kterého dozorci bičovali.

Křik skončil zlomeným naříkáním a Santana pocítil dvojnásobnou bezmoc.

Slunce pomalu putovalo níž, ale nad údolím stále leželo vedro jak těžká poklice.

Santana si nevšiml, že ke studni přichází nějaká žena. Byla to Maria, kterou King unesl z Palo Verde.

Maria se u něj zastavila.

„Hej,“ zavolala tlumeně.

Santana s námahou otevřel oči. Když poznal Marii, pokusil se usmát, ale vyšla z toho jen grimasa. Viděl dívku jen zamlženě. Rýsovala se na pozadí skal jen jako barevný flek. V pravé ruce nesla kožené vědro. Šla ke studni pro vodu.

„Jak je ti?“ zašeptala.

„Špatně,“ zaskřehotal Santana. „Ještě jeden den a můžu jít pod zem.“

„Tak nemluv,“ odvětila Maria. „Počkej, dám ti vodu.“

Santana chtěl protestovat, ale pozdě, už byla u studny.

Oběma rukama točila skřípajícím rumpálem, chtěla vylít na Santanu celé vědro vody – vtom zahřměl výstřel.

Maria vykřikla, upustila vědro a drahocenná tekutina se rozlila po

prašné zemi.

Kulka hvízdla jen na palec od Mariiiny hlavy a odrazila se od roubení studny.

Střílel Conchez. S kouřícím revolverem v ruce se kolébal k Marii. „Víš přece, že je zakázané bavit se se zajatcem. Jedině, že bys chtěla skončit vedle něj.“

Maria zavrtěla hlavou, až její černé vlasy Zavířily. „Co jste to za bestie,“ zašeptala. „Bud'te někdy jako lidé. Ten muž potřebuje napít, jinak zemře.“

Conchez se uchechtl. „Nesmysl, tak rychle člověk neumře. Tady ten je houževnatý jak podešev. Ten bude nebezpečný ještě v hrobě. King nařídil, že nedostane ani lok vody a na tom se nic nezmění. Bud' ráda, že jsem tě ještě zastavil, krasavice. Protože kdyby se to dozvěděl King, nestál by tvůj život za falešný cent. A teď naber vodu a zmizni. Tady o toho se starat nemusíš, to udělají jíní.“

Maria svésila hlavu. Její oči se naplnily slzami. Byly to slzy beznaděje a strachu.

Conchez ji s úšklebkem pozoroval.

Když Maria odcházela ke Kingovu domu, zasmál se. „Ta malá by se mi taky líbila. Uvidíme, až Kinga omrzí, pak ji přenechá nám.“

„Jste horší než divá zvěř,“ zasupěl Santana. „S vámi nebude mít shovívavost ani nebe.“

Santana zasténal. Měl pocit, že brzy nebude mít v těle ani kapku vody. Každým pórem toužil po vláze.

Jednou zahlédl Manrica. Se třemi dalšími zajatci tlačil ze šachty vozík. Když se nikdo neřídil, dal Santanovi znamení.

Znamenalo to, že má vydržet.

Ano, kdyby tu nebyl Manrico, vypadalo by to zatraceně bledě, pomyslel si Santana. Bylo jasné, že se Manrico musí ještě této noci odvážit osvobozovacího pokusu. Další den na přímém slunci by Santana nepřečkal. A i kdyby přežil, byl by příliš oslabený.

Přišel soumrak. Slunce zacházelo za krvavým závojem. Stíny se prodloužily. Na tavící peci zakvílela píšťala. Ohlašovala konec práce.

Zajatci nechali všechno ležet. Neodtlačili ani prázdný vozík do dolu. Dozorcům to bylo také lhostejné.

Zajatci se zcela vyčerpaní vlekli do štol na páchnoucí slamníky, kde pak dostali porci vodové polévky a vyčerpaním okamžitě usnuli. Bylo to stále stejné.

Bandité zalezli do baráků. Objevil se Sliggy se svým plechovým vědrem. Když míjel Santanu, na chvíli se zastavil a zazubil se. „Takhle dopadají všichni, kteří si otevírají hubu, amigo. Já na tvém místě bych byl hodný.“

Zachechtal se, zvedl vědro a šel dál.

Santana těžce dýchal. Myslel na nůž ve své botě. Nenašli ho u něj, ale v této situaci mu stejně nemohl pomoci.

Jeho naděje se jmenovala Manrico Montoya.

+ + + + +

Manrico se opíral zády o skálu. V jeho misce byla řídká zelňačka. Nejraděj by to žrádlo chrstl strážným do ksichtu, ale ovládal se. Musel se ovládat, protože kdyby na sebe upozornil, byl by s jeho plánem amen.

Chtěl osvobodit Santanu. Buď to dnes v noci, nebo nikdy!

Manrico srkal polévku. Chutnala mdle a přece by pro Santanu byla pokladem. Manrico přítele prve pozoroval, viděl jak dychtí po vodě a stálo to Manrica přemáhání, aby se k němu nerozběhl, aby mu pomohl.

I ostatní zajatci byli Santanovým osudem otřeseni. Ovšem jiným způsobem. Mluvili nyní ještě méně a více se krčili. Byl to pro ně odstrašující příklad.

Manrico přiložil misku k ústům a jedním douškem ji dopil. Když se chtěl posadit na slamník, přišel k němu Big Jim. Mohutný rváč se podle křenil.

Manrico ani nezvedl hlavu. „Co chceš?“ zeptal se. „U dozorců by ti bylo líp.“

Big Jim přešel jeho tón. V klidu se zeptal: „Tvému amigovi se nevede dobře, že?“

„Asi ne.“

„Může si za to sám. Měl raději poslechnout. Co je mu do cizích

věcí?“

Manrico vzhlédl. „Chci ti něco říct, Jime. Nemám náladu bavit se s krysou jako jsi ty. Dej mi pokoj a vypadni.“

Big Jim se zachmuřil. „Měl bys být opatrnější. Chci tě jen varovat. Jestli se pokusíš Santanu osvobodit, zabiju tě.“

Manrico se netečně usmál, ačkoliv se mu žaludek stáhl obavou, že si na něj Big Jim dá pozor. „Jsem rád, že mám pokoj. A teď chci spát, rozumíš?“

„To je dobrý nápad, amigo. Doufám, že ti vydrží celou noc.“

Big Jim se otočil a zmizel někde v boční štole.

Manrico si lehl a založil ruce za hlavou. Šance na útěk se zmenšila. Big Jim byl nedůvěřivý hlídací pes. Klidně zůstane celou noc vzhůru, aby na Manrica dohlédl. Zatracená situace.

Ostatní zajatci si také lehli. Většinou už spali. Vzduch ve štole páchl potem, výkaly a špínou.

Manrico to musel zkusit děj se co děj. Kdyby alespoň nebyl ten zatracený řetěz. Ten pro něj byl největší překážkou.

Chrápání mužů bylo neustávající noční kulisou. Manrica často rozčilovalo, ale nyní mu to přišlo vhod. Chrápání přehlušilo jiné zvuky, jako například škubání látky.

Manrico ležel na zádech. Hbitě se vysoukal z rozedrané košile. Ušklíbl se, když si uvědomil, že v tomto ustrojení byl Kingovým hostem.

Zabral a utrl pravý rukáv. Potom se posadil a napjatě poslouchal.

Nikdo se o něj nestaral.

Klidnou rukou obaloval články řetězu látkou. Jeden konec zastrčil mezi svůj kotník a svorku.

Druhý rukáv. I nyní šlo všechno hladce. Měl zabezpečenou už polovinu řetězu. Ale to nestačilo, takže musel roztrhat i zbytek košile.

Oddechl si. První část plánu se zdařila. Zase si lehl a na zkoušku zatřepal nohama.

Řetěz neřinčel.

Santana měl dobrý nápad, pomyslel si Manrico. Nyní chtěl vyčkat asi do půlnoci, až Jimova pozornost ochabne.

Ležel v klidu na slamníku, ačkoliv to v něm vřelo.

Kousek od něj mluvil nějaký muž ze spaní. Říkal něco o své rodině, která na něj čeká a pak se rozplakal jako dítě.

Manrico zatnul zuby. Mnoho ostatních na tom bylo jako tento muž. Také měli rodiny a přátele. Přišli bandité a najednou je vyrvali z normálního života. Bez milosti a slitování. Sami byli jako zvířata a se zajatci zacházeli ještě hůř. Manrico chtěl podniknout svůj pokus i pro muže, kteří už byli zlomení nebo příliš slabí.

Nějaký čas vyčkával, potom se tiše posadil.

Sláma pod ním ani nezašustila. Byla vlhká a plesnivá, protože ji celé týdny nikdo neměnil. Skvělé místo pro myši.

Když vstal, opřel se o skálu. Přitom naslouchal směrem, kde byl Big Jim, ale nic nezjistil.

Pak se Manrico odvážil prvního kroku.

Šlo to! Neprozradilo ho žádné zachřestění.

Oddechl si.

Opatrně překročil spíci a blížil se k hlavní štole. Světlo plápolajících pochodni zbarvilo jeho tvář narudle. Na čele se mu leskl pot. Jeho nervy byly pod příšerným tlakem.

Pokračoval krok za krokem. Zatím všechno vycházelo. Doufal, že to půjde i nadále. Jenomže zatím za sebou neměl ani desetinu. Bylo jasné, že Santanu hlídají. Manrico se musel připlížit dostatečně blízko a přemocť strážného a sice beze zbraně. Krom toho další dva bandité hlídali skladiště munice. Jestli si ho všimnou, bude mít proti sobě tři protivníky. To by bylo příliš mnoho.

Objevilo se před ním ústí do hlavní štolky. Viděl tam matný lesk pochodní. Ještě dva kroky a bude v hlavním tunelu.

Držel se těsně u stěny a zanořil se do stínů.

V tu chvíli ztuhl jako solný sloup. Uslyšel za zády podezřelý šelest.

Prudce se otočil.

Před ním stál Big Jim!

Bijec měl na tváři posměšný škleb. „Já jsem si to myslel,“ řekl polohlasem. „Jsi mazaný, Montoyo. Ale já jsem tě varoval. Sám sis zavinil to, co teď přijde.“

Manrico napnul všechny svaly. Bylo jisté, že se nevyhne boji. On nebo Big Jim, jiná možnost nebyla.

Musel bojovat.

Big Jim se ještě radoval ze své mazanosti, když tu Manrico nečekaně zaútočil.

Vrhl se vpřed jak beran a udeřil temenem Big Jimovi na solar.

Rváč s tak rychlým útokem nepočítal. Proto ho rána zasáhla plnou silou.

Z plic mu unikl vzduch. Skácel se po zádech a narazil o skálu. Byl otřesený.

Manrico Montoya neznal zábrany, nesměl projevit milost, protože kdyby tento boj nevyhrál, byl by ztracený Santana i on.

Jeho ruce popadly Jima za vlasy. Prudkým rozmachem udeřil protivníkovou lebkou o skalní stěnu.

Big Jim ani nezachroptěl. Bez hlesu se svalil. Ještě sebou zacukal a zůstal ležet.

Manrico si vydechl. Utřel si pot z čela.

Potom se sklonil a nahmatl Jimův tep. Srdce mu tlouklo, i když slabě.

Manrico ho rychle prohledal kvůli zbraním. Nic nenašel. To bylo jasné, bylo by nebezpečné, aby měl někdo v dole revolver, který by mu mohli zajatci sebrat. Big Jim spoléhal pouze na sílu svých pěstí.

Manrico byl rád, že Big Jima zaskočil. V přímém boji by proti němu zřejmě neobstál, navíc mu bránil řetěz na kotnících.

Nechal Jima na místě. Nemusel ho schovávat, protože v noci do štolý nikdo z banditů nechodil. Zůstávali raději v barácích, pili a dováděli se svými ženskými.

Manrico šel dál. Navzdory horku ve štole ho záblo.

Nejtěžší část úkolu ležela ještě před ním.

+ + + + +

Santanovi se vedlo o něco lépe. Chladná noc zmírnila jeho utrpení a navrátila mu trochu sil. Už ho nic nebolelo. Necítil záda jako kdyby byl ochrnutý.

Bandité zalezli do baráků. Asi něco slavili, protože údolím se nesl jejich ryk a hulákání.

Něco, co Torrese nechávalo chladným. Dostal svůj úkol. Měl hlídat Santanu. Zhostil se toho dobrovolně na celou noc.

Torres nejprve mluvil s hlídači skladu munice, pak zamířil k Santanovi. Mezi rty mu trčela cigareta. Poklepával pažbu revolveru. Vyzývavě shlédl na Santanu. „Čeká nás dlouhá noc,“ řekl. „Noc, kdy se dobře pobavíme.“

Santana se ušklíbl. „Možná ty, ale já mám v plánu spát.“

Torres se zasmál. „Pokud ti to dovolím. Přece si nemyslíš, že tu budu sedět jak osel a dívat se na tebe. Ne, compadre, ty si se mnou užiješ. Vzpomínáš si na Palo Verde, jak jsem tě varoval? Měl jsi tehdy potichu zmizet. Bylo by to lepší. Ale ty ses musel postavit Kingovi.“

„Ale taky jsem měl šanci tě zastřelit, amigo,“ řekl Santana. „V té putyce. Neudělal jsem to, jinak bys už byl šest stop pod zemí.“

„Já vím.“ Torres vytáhl z úst nedopalek a hodil ho na zem. „Proč jsi vlastně nestřílel? Tys mě ušetřil schválně? Proč?“

„Zabím jen tehdy, když se tomu nemůžu vyhnout.“

Torres se zachechtal. „Takže ty jsi šlechtný hrdina. Divím se, že ještě nevymřeli. Kdybych žil taky tak čestně, nedožil bych se dvacítky. I u tebe je teď vidět, co z toho pojde.“

„Hej, Torresi!“

Přes údolí volal drsný mužský hlas.

Torres se ohlédl. Z okna jednoho baráku se vykláněl Buster Brack a pohupoval v ruce flaškou. „Dělá ten chlap problémy?“

„Ne, Bustere. Je jako beránek, za to ručím.“

„Tak pokračuj.“ Brack se zachechtal a zalezl dovnitř.

Torres se nafoukl. „Tak vidíš, Santano, mám tě na starosti. Můžu si s tebou dělat, co mě napadne.“

„A co tě napadlo?“

„Že ti navrhnou obchod.“

„Aha, jak to?“

„Mohl bych ti zajistit nějaké úlevy. Dostaneš lepší jídlo, trojnásobek vody, dokonce i nějaký tabák a kořalku.“

„To zní skvěle. Co za to budeš chtít?“

Torres se spustil na jedno koleno a naklonil se, až Santana ucítil ve tváři jeho dech. „Musel bys někoho zlikvidovat, chápeš?“

„Kdo by to měl být?“ Santana přistoupil na spiklenecký tón.

„Muž, kterého oba nenávidíme – Conchez.“

Santana se mdle zasmál. „Tobě asi přeskočilo. Jak to mám udělat?“

„Jednoduše. Musí to vypadat jako nehoda. Něco obyčejného. Třeba na něj překlopíš vozík s kamením. To se stává.“

„A ty myslíš, že z toho vyjdu bez potrestání?“

„Přimluvím se za tebe. Museli bychom to samozřejmě udělat rafinovaně. Nechám se přidělit s Conchezem na hlídání, pak to už bude jednoduché. Klidně ti s ním i pomůžu.“

„Ty musíš Concheze ale nenávidět.“

„Jo, to si piš, že nenávidím. Jednou mě připravil o podíl a já mu to nezapomenu.“

Santana pokýval hlavou. „Musím se rozmyslet.“

„Ne, musíš se rozhodnout hned teď. Tak co říkáš?“

Santana banditův plán okamžitě prohlédl. Bylo to prosté.

Torres a Conchez se nemohli vystát. Torres potřeboval někoho, kdo ho zbaví problému a nebojácný Santana byl přesně ten správný. Ale bylo jasné, že pak by si Torres na žádnou úmluvu nepamatoval a nechal Santanu na pospas. Bandité by Santanu zabili a Torres by měl o starost míň. K tomu se přidalo ještě to, že Santanu ani nenapadlo dopustit se vraždy, ani na vrahovi jako byl Conchez. Ne, v tomto ohledu se Torres přepočítal.

Santana zavrtěl hlavou. „Neudělám to,“ řekl.

Torresovy oči zaskřely. „Tvoje poslední slovo?“

„Ano.“

„Dobře, amigo. Takže to zkusíme jinak.“ Torres sáhl za hlavu a vytáhl z pochvy na rameni dýku. Široká, oboustranně broušená čepel se pomalu blížila k Santanově hrudi...

+ + + + +

Manrico Montoya ležel na zemi a téměř splýval s hlinou.

Na hluboce modrém nebi zářily hvězdy. Údolí banditů bylo chabě osvětleno pŭlměsícem.

Manrico se dokázal vyplížit ze štolý. Prsty jeho pravé ruky svíraly kámen velký jako pěst, jeho jedinou zbraň.

Před ním leželo údolí. Když. se podíval vlevo, viděl obcházet hlídky kolem skladiště munice. Bandité kouřili a občas se naplili z lahví pulque. Cítili se bezpečně a sebejistě. Výhoda pro Manrica.

Všechny ostatní zvuky byly přehlušeny vyrváváním banditů, kteří se opíjeli v barácích.

Viděl obrys studny a o kousek dál ležel Santana přivázaný na kole. Manrico tam však rozeznal ještě druhou postavu. Stála před Santanou, zřejmě s ním hovořila, pak se spustila na koleno.

Dozorce byl k Manricovi otočen zády.

Vyhlídky byly nadějně.

Manrico se plazil dál. Opíral se o lokty a vlnil se jako had. Jeho levou ruku stále zdobil obvaz.

Santana a jeho strážce o něčem rozmlouvali a nevšimli si, že se Manrico blíží.

Už rozuměl jednotlivým slovům. Už také rozeznal, kdo je ten bandita.

Torres, jeden ze Santanových oblíbenců.

Možná ještě deset yardů, pak bude mít Manrico za sebou další část plánu. Chtěl se k nim ale připlížit ještě blíž, musel blíž, aby s jistotou zasáhl kamenem cíl.

Najednou uslyšel Torrese: „Tvoje poslední slovo?“

„Ano,“ zněla odpověď.

Torresova ruka se posunula za záda a vytáhla dýku.

Manrica od nich dělilo jen pět yardů. Zvedl paži k hodů.

„Hej, compadre,“ sykl Manrico.

Torres se otočil jako blesk a současně odskočil nazpět.

Ale Manrico byl pozorný.

Mrštil kamenem.

A zasáhl!

Kámen jako pěst trefil Torrese do čela. Zadunělo to, pak se

bandita zhroutil a zůstal v bezvědomí ležet.

Manrico si slyšitelně oddechl. Tak tohle tak tak vyšlo. Přiskočil ke svázanému Santanovi.

„Už bylo načase, amigo,“ řekl Santana a tiše se zasmál. „Mám v pravé botě nůž. Ten chlap mě málem dostal.“

Manrico zašmátral v jeho holínce a vytáhl dýku. Přerezal Santanova pouta.

Santana se svalil z kola. Měl co dělat, aby nestépal bolestí.

Manrico kontroloval pohledem okolí. Nikdo si této osvobozovací akce nevšiml. Navíc je před pohledy stráží u muničního skladu chránila studna.

Santana se pokusil pohnout. Nešlo to. Jeho záda byla tvrdá jako prkno. „Zatraceně,“ zašeptal, „myslím, že mě tu musíš nechat, nemůžu se ani... ach...“ Santana si tiskl ruce na ztrápenou páteř.

„Nesmysl,“ odporoval Manrico. „Jistěže můžeš. Seber se, amigo.“

„O to se pokouším celou dobu, ty vtipálku.“

Manrico se k němu natáhl a rozerval mu košili. Cáry látky obalil Santanův řetěz. Potom přilezl k omráčenému Torresovi a sebral mu zbraně. Vtiskl Santanovi do ruky dýku a sám si vzal Torresův kolt.

„Teď už je mi dobře, jako s pannou v posteli,“ prohlásil Manrico a prohnal se zazubil.

Santana se zkoušel narovnat. Za cenu velkých bolestí se mu to podařilo.

„Už se to zlepšuje,“ řekl a mnul si záda. „Jaký plán velký náčelník vymyslel?“

Manrico vycenil bílé zuby. „Půjdeme navštívit kováře. Koneckonců nám ty řetězy nasadil, takže je taky sundá? Vsadíme se?“ Manrico poplácal na kolt. „Při takových argumentech.“

„Co se vlastně stalo s Big Jimem?“

„Poslal jsem ho do říše snů.“

„Začínám si tě vážit ještě víc, amigo.“

„Jistě, já jsem byl vždycky hrdina. Ale nemůžeme jen žvanit, musíme jít. Tak ten svůj hřbet zahod', ať se s ním nevláčíš.“

„Kecale. Tobě chybí jenom prst.“

„Ale zrovna ten, kterým jsem se vrtal v nose.“

Přátelé potřebovali vtipkovat, aby ulevili napjatým nervům.

Skrývali se za roubením studny, kam odtáhli i Torrese.

Pitka banditů nabrala vrcholu. Hulákání ještě zesílilo, mísilo se do něj ječení žen.

Manrico vyhlédl nad okrajem studny. „Ti dva ptáčci u skladu nejsou vidět. Asi už spí.“

„To by nebylo vůbec špatné,“ odpověděl Santana.

„Nejlepší bude, když se proplížíme kolem Kingova baráku,“ řekl Manrico. „Tam je tma. Odtud se pak dobře dostaneme i ke kovárně.“

„Souhlasím, amigo.“

Muži se plížili. Santanu stále bolela záda, ale zatínal zuby.

Z jedněch dveří se vypotácel nějaký bandita. Kymácel se jako třtina ve větru, cosi zahuhlal a pak zvracel. Nakonec se odpotácel zase dovnitř.

Přátelé se bez hnutí tiskli k zemi. „Přál bych jim ještě sto lahví pulque,“ zašeptal Manrico a plazil se dál.

Pak se před nimi vynořil Kingův dům a o chvíli později oba nepozorovaně zalezli do úzkého průchodu mezi baráky.

Manrico a Santana vstali. Kývli na sebe. Hadry na řetězech vydržely.

Když se dali na další cestu, články vůbec nechrustily.

Museli se držet víc vpravo, aby došli ke kovárně. Zela proti nim otevřená přední stěna.

„Zatraceně,“ zaklel Manrico. „To jsem si mohl myslet. Kovář tu není.“

„Spává tady?“ zeptal se Santana.

„Ano.“

„Tak počkáme. Musí někdy přijít.“

„Co když mezitím najdou Torrese?“

„To už je riziko.“

„Mohli bychom ten zatracený klíč hledat. Třeba bychom ho našli.“

„Pokud ho kovář nemá u sebe.“

„Přece se s ním nebude všude vláčet.“

Přátelé mezitím vešli do kovářny a sedli si na tlustý špalek.

Přemýšleli, co mají dělat, když tu najednou uslyšeli hlasy.

„Tak krasavice, teď budeme slavit o samotě,“ řekl nějaký muž a zasmál se. „Mám schovanou ještě flašku whisky. Parádní pití, říkám ti.“

Žena se zachichotala. „To je dobře. Z pulque mě vždycky bolí břicho.“

„Jo, je to sajrajt.“

Kovář začal vyzpěvovat nějakou kovbojskou odrhovačku, žena se k němu připojila.

Manrico strčil do Santany. „Nejsme hoši štěstěny?“ zašeptal a tasil kolt. Jako na povel oba zmizeli v nejtemnějších koutech kovárny.

„Nechceš zapálit světlo?“ zeptala se žena. „V takové tmě se bojím.“

„Jsem přece s tebou, holubičko. Ale pokud je ti líp při světle, zapálím lucernu. Ať můžeš obdivovat, jaký jsem krasavec.“

Žena se smála. Nejlepší léta měla za sebou a byla celkem ztrhaná. A alkohol udržení krásy také nepomáhal. To však kováři nevadilo. Nebyl vybíravý.

Směšný párek dorazil do kovárny. Santana a Manrico ani nedýchali.

„Mohl bych ti nasadit řetězy,“ prohlásil kovář. „Pak bys už zůstala jenom moje.“

Ačkoliv byla situace vážná, museli se Santanna i Manrico usmívat, zvláště když si představili, jak se ten chlap bude za chvíli tvářit.

Kovář dupal po dílně, zakopl o jakési železo a zaklel. „Kde je ta zatracená lampa? K čertu s tím, jindy všechno najdu.“

Žena čekala venku. „Mám ti pomoci hledat, cukrouši?“

„Ne, už ji mám. Pojď sem.“

Žena vešla do kovárny.

Rozškrtla se sirka, plamínek zatančil na knotu petrolejky, zaprskal, pak hořel klidně.

Kovář postavil lampu na kovadlinu. Polovina dílny byla osvětlena oranžovým světlem. V místech, kde stáli Manrico a Santana, vládla

stále tma.

Žena vstoupila do světla. Měla rozčuchané rezavé vlasy a na sobě měla zelené šaty s hlubokým výstřihem a úzkými ramínky. Obklopoval ji nasládlý pach laciného parfému a pudru jako nějaký oblak, který nechce odtáhnout.

Kovář se k ní otočil. „Tak co, krásko, nemám to tu hezké?“ Rozpráhl paže a žena mu s rozpustilým výkřikem skočila do náruče.

„Teď se budeme věnovat jen těm nejpříjemnějším věcem života,“ prohlásil kovář a shrnul rusovlásce jedno ramínko šatů.

Santana a Manrico vyrazili z úkrytů oba současně.

„Je mi líto, že rušíme,“ řekl Manrico, „ale nejprve práce. Příjemnostem života se budeš věnovat až potom, hombre.“

+ + + + +

Ti dva civěli jak trefení bleskem. Kovář stále svíral svůj ryšavý objev a jeho omámenému mozku docházelo jen pomalu, že ty dvě strašidelné postavy jsou skutečné.

„Jestli budeš ječet, krásko, budeme bohužel zlí,“ řekl Manrico.

„To platí i pro tebe, ožralo,“ dodal Santana směrem ke kováři.

Ačkoliv se Manrico vyjádřil dost jasně, otevřela žena ústa k výkřiku.

Manrico byl rychlejší. Vyškubl ženu z kovářových paží a přitiskl jí dlaň na ústa. Ke spánku jí přitlačil ústí koltu.

„Chceš přece zůstat naživu, lady?“

Žena přikývla.

„Tak drž klapačku a ani se nehni.“ Manrico pomalu odtáhl obvázanou levou ruku z ženina obličeje. Odtáhl ženu do kouta a poručil jí, ať se opře rukama o stěnu.

Santana mezitím chytil kováře a srazil ho na zem.

Muž ležel na zádech jak převalený brouk.

„Kde jsou klíče?“ zeptal se Santana.

Kovář se chvěl strachy a koulel očima. „Jaké klíče?“

„Od řetězů!“

„Já je nemám.“

Santana se pousmál, ale byl to úsměv, při kterém zůstaly oči strnulé. „Ty víš, jak tady zacházeli se mnou a mým přítelem. A ty jsi na tom taky nebyl docela bez viny. Teprve včera jsi mi nasadil tenhle krásný řetěz. Myslíš si, že mě baví se s ním vláčet?“

„Jistě, pane... hned najdu klíč.“

Kovář vstal. Přitom bázně pomrkal po revolveru v Santanově ruce. Nevěřil dočasnému příměří. Počítal s kulkou. Ale Santana nabyl bandita, který střílí lidi jako králíky. Pokud se tomu dalo zabránit, snažil se šetřit každý život.

Kovář přešel k velké bedně pobité železem, která stála v rohu. Byla zajištěna masivním zámkem. Kovář vytáhl z kapsy klíč a odemkl truhlu. Zvedl víko.

Santana stál těsně vedle něj. Počítal s tím, že kovář bude mít v bedně schovanou zbraň.

ale nebylo tomu tak. Uvnitř byly skutečně jen klíče.

Kovář rychle našel správné dva. Asi ho popoháněl strach.

„Odemykej!“ poručil Santana.

Kovář se sklonil a zalomcoval klíčem v zámku. Pak se náramek otevřel. O chvíli později byl osvobozen i Manrico Montoya.

„Díky, amigo,“ řekl a poplácal kováře po rameni, až se muž bázně přikrčil.

Jeho pohled těkal ze Santany na Manrica. „Co... co se mnou uděláte?“ zeptal se tiše.

Manrico se podrbl hlavní koltu na hlavě. „Co myslíš, Santano? Necháme ho naživu?“ Mexičan zamrkal na svého přítele. „Čistá rána nožem by to vyřešila. Hlavně ji není slyšet.“

„Pánové!“ kovář padl na kolena. „To nesmíte! Udělal jsem všechno, co jste po mně chtěli. Já jsem tady jenom malý pán. Musím dělat, co mi poručí.“

Santana měl jeho skučení dost. Ohnal se prudce koltem.

Kovář protočil oči a svalil se na zem.

„Může být rád. Bolavá hlava je lepší než otrava olovem. A tu nádheru tam v rohu asi přenecháš mně, co?“

Santana se zašklebil. „Ty jsi tady přece ten sukničkář.“

„Ale ne s takovouhle. No nic, je čas kousnout do kyselého

jablka.“

Manrico přišel k rusovlásce. „Můžeš si stoupnout normálně,“ řekl.

Žena se otočila. Uprostřed otočky ji zasáhl úder vedený sice jen poloviční silou, zato však naprosto přesný.

Žena otočila oči v sloup a ladně se složila na zem.

„Je mi líto,“ poznamenal Manrico a opřel ji zády o stěnu.

„Tak to by bylo,“ řekl Mexičan a protočil kolt na ukazováku. „Tak teď si připadám jako dřív, když jsme společně dokázali ukrást čertově babičce polštář pod zadkem.“

Santana se zasmál. Jeho přítel Manrico byl stále stejný. „Tedy znovu zakovat se nenechám. Kdyby nás dostali, nechám si poslední kulku pro sebe.“

„Nežvaň tolik a raději něco dělej,“ řekl Santana. „Ted’ nás čeká sklad munice.“

„To bude zábava,“ ušklíbl se Manrico spokojeně. „Já jsem si vždycky rád hrál s dynamitem.“

Manrico Montoya byl nesmrtelný. Ten by vtipkoval ještě pod šibenicí.

Přátelé vyšli z kovárny.

Nad údolím se prostíralo stále stejně temné nebe. Zvedl se mírný noční vánek a chladil jim rozpálené obličej.

„Ještě bych si měl sehnat košili,“ poznamenal Manrico, kterého záblo.

Bandité stále ještě slavili. Jejich zpěv neubíral na hlasitosti.

Přemožený Torres ještě nebyl odhalen. Hlídači muničního skladu seděli na zemi a opírali se zády o stěnu domu. Pušky měli opřené vedle sebe. Mezi nimi stála láhev s kořalkou.

Strážci byli Mexičané. Měli mizernou náladu.

„Proč musíme hlídat zrovna dnes?“ zavrčel jeden z nich. „Zatraceně, kdybych tu měl ženskou, už bych věděl, co s ní dělat.“

„Jo, já taky,“ zahučel jeho kumpán. „Ale musela by to být ta malá od Kinga.“

„Na tu raději zapomeň. Jedině, kdybys chtěl být o hlavu kratší.“

„Ne, to raději ne.“

Santana a Manrico se k baráku připlížili zezadu. Bohužel tam

nebyla okna, kterými by mohli vlézt dovnitř. Mohli se tam dostat jediné dveřmi vepředu a tam seděli strážní.

Manrico se naklonil těsně k Santanovu uchu. „Co budeme dělat, amigo?“

„Zkusíme je překvapit. A sice ze dvou stran. Obejdi ten barák a přijď zprava. Dostaneme je tak do kleští.“

Manrico přikývl a zmizel.

Santana tasil kolt. Po špičkách šel na roh, aby viděl na přední stranu baráku.

Viděl dva hlídače jen jako neforemné stíny. Jeden z nich se právě napil z lahve.

Santana se přesunul za roh. Nyní šlo o všechno.

V tu chvíli jeden z hlídačů otočil hlavu. Ovšem trvalo mu příliš dlouho, než si uvědomil, co to vlastně vidí. Santana byl skokem u něho a přitiskl mu kolt k hlavě.

Druhý chlap chtěl sáhnout po pušce, když tu za sebou uslyšel Manricův hlas. „Na tvém místě bych to nedělal, hombre.“

Mexičan nechal pušku puškou.

„A teď klíč od dveří,“ řekl Santana.

„Ten my nemáme.“

„Kdo ho má?“

„Buster Brack.“

Santana a Manrico na sebe pohlédli. To nebylo dobré. K Brackovi se tak snadno nedostanou. Dveře byly pevné. Museli by rozstřelit zámek, ale výstřel by zalarmoval všechny bandity.

„Dá se dovnitř dostat nějak jinak?“ zeptal se Santana.

„Ne!“ I ve tmě viděl, jak se ten chlap šklebí. Vlastně to docela chápal.

„Takže musíme zmizet i bez dynamitu,“ prhlásil Manrico a přetáhl Mexičana revolverem. Bandita se svezl stranou a zůstal bez hnutí ležet.

V tu chvíli sáhl jeho kumpán po koltu. Kdo ví, co ho k tomu vedlo. Každopádně jeho ruka zmizela pod pončem a současně se vrhl stranou.

Manrico, který se skláněl, aby sebral bezvědomému zbraně, před

sebou najednou viděl ústí nepřítelova revolveru a věděl, že on už nestačí vystřelit.

Zato střílel Santana.

Třeskl výstřel. Údolím se nesla dunivá ozvěna. Z hlavně vyšlehl na loket dlouhý plamen a kulka se zaryla banditovi do ramene.

Olovo ho srazilo na zem. Ztratil kolt a s křikem se zmítal v prachu. Z rány mu tryskala krev.

Údolí rychle ožilo.

„Pryč odsud,“ štěkl Santana.

„Počkej!“ Manrico vystřelil na zámek ve dveřích. Po druhé ráně se rozskočil.

Manrico zmizel ve tmě za dveřmi a hledal dynamit.

Santana mezitím prohrabával kapsy bezvědomého hlídače. A našel co hledal. Zápalky.

Santana si za opasek zastrčil i mužovy zbraně. Byl právě hotový, když Manrico vyrazil ze skladiště. Byl ověšen trhavinami. Za opaskem kalhot mu vězely válečky dynamitu jako doutníky.

Manrico se šklebil jako ďábel.

„Hola, amigo, začíná legrace!“

Jaká, to poznali o pár sekund později.

Začaly buráctet zbraně. „Střílejte přesně, jsou u muničáku!“ Brackův hlas přehlušil i hluk střelby.

Manrico a Santana uháněli o život. Kulky jim za patami rozrývaly zem.

„Kam teď, amigo?“ vykřikl Manrico.

„Na návštěvu ke Kingovi. Musíme přece ještě někoho vyzvednout.“

„K čertu, málem jsem zapomněl.“

Přátelé kličkovali jako zajíci. Naštěstí nebylo pořádně nic vidět a bandité byli příliš opilí.

Nezranění doběhli ke Kingovu domu. Rozběhli se k osvětlenému oknu.

V tu chvíli vyběhli zpoza rohu Conchez a Jacinto.

Všichni čtyři muži se prudce zarazili. A jejich ruce sjely ke zbraním...

+ + + + +

Santana byl nepředstavitelně rychlý. Popadl pažbu, pootočil zbraň přímo za opaskem a vystřelil.

Santana páčil jak nejrychleji dokázal. Těžký revolver sebou škubal v jeho ruce.

Conchez a Jacinto stačili sotva zpola vytáhnout revolvéry, když je zasáhly Santanovy kulky.

Bandité nestačili ani vykřiknout. Žhavé olovo zacloumalo jejich těly. Revolvéry jim vypadly.

Jacinto se skácel na stěnu domu, kolena se mu podlomila a byl mrtev dřív, než padl obličejem do prachu.

Conchez schytl dvě kulky kousek nad opasek. Křivil tvář bolestí. Tiskl si obě ruce na zranění. Mezi prsty mu proudila krev. Udělal dva potácivé kroky a zhroutil se mrtev k zemi. Zůstal ležet Santanovi u nohou.

Manrico a Santana neměli ani sekundu času, aby se vzpamatovali. Zatímco Santana sbíral zbraně mrtvých banditů, vytáhl Manrico od opasku jeden váleček dynamitu.

„Zápalky!“ křikl.

Santana mu hodil krabičku.

Manrico se přikrčil a škrtl sirkou o stěnu baráku. Do průchodu začaly létat kulky. Bandité se už zastříleli. Uvnitř zuřil King. Jeho hlas byl slyšet až ven.

Sírka zaplála.

Manrico podržel krátký doutnák nad plamínkem.

Doutnák chytil, začal prskat.

„Hola, amigos!“ vykřikl Manrico, udělal krok zpoza rohu a mrštil zapáleným dynamitem směrem k banditům.

Proletěl vzduchem jako kometa, dopadl na zem a v příštím zlomku sekundy údolím otřásla mocná exploze. Zvedl se oblak prachu. Do ozvěny výbuchu se mísil křik banditů, které tlaková vlna srazila k zemi.

A už letěla druhá nálož.

Pak třetí.

Manrico vyvolal boží dopuštění, vnesl do řad banditů pořádnou paniku.

Santana mezitím rozbil okno. Zatáhl Manrica za rameno. „Musíme dál!“

„Vamos, amigo!“

Manrico proskočil okenním otvorem jako tygr. Byl ve formě, konečně zase mohl bojovat.

Santana přítele následoval. Kdyby nebylo té dívky, už dávno by se pokusili zmocnit koní a ujet. Nyní ale museli nejprve osvobodit Marii ze spárů Kinga. Muselo to jít ale velice rychle, protože moc času neměli. Až se bandité vzpamatují a udeří stejnou zbraní, budou moct se zásobou dynamitu vystřelit Manrica a Santanu až na měsíc.

„Měli jsme ten sklad vyhodit do vzduchu,“ řekl Manrico, kterého napadlo to samé co Santanu. Mexičan stál rozkročen uprostřed místnosti, v pravé ruce kolt, v levé váleček dynamitu. „Ambrose, ty bastarde!“ zařval. „Vylez z díry, ať tě můžu poslat do pekla!“

King nepřicházel. Místo toho se roztříštilo zbylé okno a do pokoje se vsunula hlaveň pušky. Patřila brokovnici, vražedné zbraní, která jednou ranou udělá z člověka sekanou.

Santana vypálil z otočky. Brokovnice zmizela i s obličejem, který byl za ní.

Bandité zase začali střílet. Santana a Manrico museli skočit na zem, aby unikli krupobití olova.

„King tu už asi není,“ překřikoval Manrico burácení zbraní.

Santana pokýval hlavou. „To jsme si mohli myslet. Ten pes zalezl někam do nory. Zřejmě vzal i Marii. Lepší rukojmí by tady nenašel.“

„A Bonzo je taky pryč,“ zuřil Manrico. „Na něj jsem se těšil nejvíc. To on mi usekl prst.“

Bandité venku najednou radostně zahulákali. „Ted’ ty bastardy rozsekáme na kusy!“ hulákal Brack přeskakujícím hlasem.

„Ještě potřebuješ důkaz?“ řekl Manrico a ztrhaně se zašklebil. „King je pryč, jinak by se neodvážili po nás házet dynamit. Je na čase, abychom se poroučeli.“

Střelba ustala. Nad údolím se rozhostilo hrobové ticho. Bylo to

ticho před bouří.

Manrico a Santana změnili pozici a postavili se vedle dveří. Odvážili se vyhlédnout ven.

Všude byla tma.

Potom zaplála sirka.

Ještě v tu samou sekundu prokázal Santana zběsilou odvalu. Vyskočil otevřenými dveřmi a začal pálit ze dvou revolverů současně.

Pálil olovo do místa, kde viděl záblesk zápalky.

Bandité byli v prvním okamžiku zaskočení. Pak ovšem zaburácel děsivý výbuch. Bandité zřejmě svázali několik váleček dynamitu. Muž, který je měl hodit, byl smrtelně zasažen Santanovými kulkami. Nikdo z banditů neměl dost odvahy, aby popadl hořící nálož a někam ji odhodil.

Tlaková vlna se prohnala údolím, a zvedla obrovský mrak prachu, který vypadal jak neproniknutelná stěna mlhy.

Santana a Manrico byli vrženi zpět do baráku. Manrico měl štěstí, protože padl přímo do křesla, zatímco Santana se bolestivě potkal se stolem.

Hned však vyskočili a hnali se ze dveří. S kašláním vyběhli ven. Hustý prach je skryl před očima banditů.

„Doleva,“ zavolal Manrico, „tam jak je hřbitov. Tam mají ti bastardi koně.“

Slyšeli křik banditů. Tlupa byla ve zmatku a její počet jistě klesl na polovinu. Santana a Manrico neviděli, že se ze štol vyhrnuli ostatní zajatci. Za chvíli se zase začalo střílet.

Zajatci se zmocnili zbraní banditů a nyní se krutě mstili.

Vynořil se před nimi hřbitov. Koně byli v malé ohradě a poskakovali v ní jako šílení. Nocí se neslo jejich bázlivé řičení. Byli uvázaní, jinak by hravě přeskočili nízkou bariéru a utekli.

Přátelé přelezli kamennou ohradu. Neměli čas vybírat nejlepších koně. Nebyla tam ani sedla.

Santana přerezal lana. Přátelé byli skokem na koňských hřbetech a zabořili zvířatům paty do slabin.

Koně se mohutnými skoky přenesli přes překážku a byli

zastavení.

„Stezka je víc vlevo!“ křikl Manrico. „Musíme...“

Další slova mu zůstala trčet v hrdle.

Před nimi se najednou zjevila vousatá, zavalitá postava.

Buster Brack!

A měl v rukou pušku.

Santana zareagoval ve zlomku sekundy. Vrhhl se z koně jako panter ve skoku a srazil se s Brackem, který už tiskl spoušť.

Kulka zavanula Santanovi kolem boku a odrazila se od skály.

Santana padl na Bracka a vykroutil mu pušku z ruky.

Brack zaklel a udělal výpad hlavou. Trefil Santanu to obličej. Santana cítil, jak mu z nosu vytryskla krev. Před očima se mu zajiskřilo. Instinktivně se odvalil od Bracka a vyhnul se tak zákeřnému kopnutí.

Brack zafuněl a zvedl se na nohy. Odstoupil o dva kroky a tasil revolver.

Santana vystřelil vleže. Z hlavně vyšlehl oranžový plamen. Ryšavý vrah se protočil kolem své osy. S výkřikem se zapotácel několik kroků směrem na hřbitov a skácel se do hrobu, který vykopal sám Santana.

Santana vstal a přistoupil k okraji jámy.

Buster Brack byl už mrtev. Stále pevně svíral revolver.

Santana si otřel krev z tváře a odvrátil se.

Manrico mu přijížděl vstříc. Vedl jeho koně.

„Nasedej, amigo!“

Santana naskočil na neosedlaného koně. V údolí se stále střílelo. Doléhaly k nim výkřiky. Zajatci a bandité zuřivě bojovali.

Přátelé se na sebe podívali. Manrico se pousmál. „Vím na co myslíš, amigo. Ale neboj se, myje najdeme.“

„A kde?“

„Nejbližší město je Palo Verde. Tam ještě neví, že King je poražen. Je jasné, že se tam ti darebáci zásobovali střelivem a proviantem. A teď mají i nejlepší rukojmí, které si mohli vybrat. Jestli si pospíšíme, přijedeme ještě včas.“

„Tak dobře,“ řekl Santana, otočil koně, pobídl ho patami a vyrazil

po úzké stezce, která je měla vyvést z tohoto prokletého údolí.

+ + + + +

Maria visela na koňském hřbetu jako bezvládný balík. Za ní seděl Bonzo, holohlavý vrahoun. Přidržoval dívku jednou rukou, ve druhé svíral uzdu. Dívka se natřásala divokou jízdou. Za chvíli ji bolela každická kost. Všechno jí to připadalo jako noční můra.

Když se venku začalo střílet, vtrhl King do pokoje. Popadl Marii, odtáhl ji k Bonzovi a hodil mu ji do náručí. Potom vyběhli z domu a nasedli na koně. Naštěstí byla Maria ještě oblečená a ani nekřičela, protože Bonzo jí pohrozil, že ji zabije, pokud bude dělat potíže. S pláčem se poddala osudu a nyní už ztratila veškerou naději.

King Ambrose jel první. Neustále pobízel koně k maximální rychlosti.

King se dal na bezhlavý útěk, když zjistil, že jeho lidé už nezvládnou situaci a běhají zmateně po údolí.

King stačil pouze sebrat nejdůležitější papíry, které si spolu se svazkem bankovek nacpal do kapes kabátu. Nejprve někam zalézt, říkal si, a až se na všechno zapomene, zase může zkusit někde se uchytit. Naštěstí bylo jeho bohatství v bezpečí. Banky, kterým ho svěřil, byly důvěryhodné.

Ale nejprve musel do Palo Verde. Bude trvat, než se tam dozví o jeho porážce, a kdyby mu přesto chtěli dělat problémy – má s sebou rukojmí. Maria mu zajistí, že se dostane ke zbraním a zásobám.

+ + + + +

Nad obzorem se zvolna šířil úsvit a zaháněl stíny noci. King Ambrose cítil klid. Santana a ten Mexičan jistě ještě bojovali s jeho lidmi.

King se ohlédl.

Bonzo s dívkou zůstal vzadu. Nebyli už skoro vidět.

King na ně počkal. „Jed’ rychleji!“ křikl. na Bonza, který dřepěl na koni jak přerostlá opice.

„Ten kůň to nezvládne, Kingu! Nese dva.“

„Nesmysl!“ King švihl vztekle rukou. „Měl sis vybrat lepšího koně.“ Ukázal dopředu. „Támhle už leží San Pedro River a odtud je to už jen pár mil. Popožen tu herku, ve městě si vezmeš jinou.“

Maria se pokusila zvednout hlavu, ale nešlo to. „Co se mnou chcete dělat?“ zavzlykala.

King se zasmál. „To uvidíš, drahoušku. Možná si tě vezmu s sebou jako svou ženu. To působí serióznějším dojmem.“

King se tomu zasmál jako vtipu a pobídl koně ostruhami.

Zahalení oblakem prachu, projeli vyschlé koryto San Pedro River a dostali se na území státu Arizona.

Před nimi až k Palo Verde se prostíraly stolové hory. Slunce už vylezlo nad obzor a vyslalo na vyprahlou zemi první paprsky.

Muži se o přírodní divadlo nezajímalí. Pobízeli koně stále bezohledněji, takže se před nimi ani ne za půl hodiny vynořily domy Palo Verde. Bílé domy z vepřovic připomínaly oázu, o které sní žíznlivý poutník na poušti.

V městečku vládl klid. Téměř nikdo ještě nevstával.

Muži vjeli na prašnou ulici jako dva čerti. King Ambrose tasil kolt a vystřelil dvakrát do vzduchu.

Zastavil koně před bodegou, kde nedávno všechno začalo a seskočil na zem. Sotva se dotkl nohama země, když se kůň zhroutil.

„Zatracená herka,“ zavrčel King a chvátal do nálevny.

V tu chvíli vyšel ze svého bytu tlustý hostinský a než se vzpamatoval, držel ho King za límec.

Bodegero měl na sobě kalhoty a košili, ve které spal. Kroutil se v Kingově sevření a chvěl se strachy.

Výstřely samozřejmě probudily i ostatní obyvatelé. Mnozí vyšli z domů a v zápatí zase zalezli, když viděli, kdo to přijel.

Bonzo také sesedl. Jednou svalnatou paží držel Marii, kterou by jinak neunesly nohy.

„Hej, sebranko, vylezte z doupat!“ hulákal King. „Nebo mám snad tady tomu tlust'ochovi napálit kulku do břicha?“

„Prosím, ne, seňore!“ krákorál muž. „Prosím!“

„Buď zticha, bastarde.“ King se vztekle rozhlížel. „Tak co je?“

Musím to opakovat?“

Teprve nyní se na ulici odvážili první lidé. Šli váhavě a tvářili se vystrašeně.

King to zpozoroval a zasmál se. Ano, tady byl stále pán. Všichni se ho báli. Pustil hostinského a s odporem ho od sebe odstrčil.

Tlustý Mexičan zamával pažemi, vpotácel se korálkovým závěsem do bodegy a natáhl se na podlahu. Jen korálky chrastily.

King zastrčil kolt do pouzdra a popošel dva kroky. Cítil se tu v naprostém bezpečí.

„Poslouchejte, co po vás chci! Jeden člověk nám přivede tři nejlepší koně, kteří v téhle všivé díře jsou. Pak nám nachystáte pytel zásob na cestu. Dál potřebujeme dvě pušky a dva revolvery. Ale opovažte se, podstrčit nám nějaké krámy. Tady tahle,“ King ukázal na Marii, která stále viděla v Bonzově pažích, „si to jinak odskáče. Máte přesně třicet minut, abyste mi přinesli všechno co jsem řekl. Jestli to bude trvat o minutu déle, usekne Bonzo té holce hlavu. A teď zmizte!“

King se otočil a vešel do bodegy. O chvíli později ho následoval Bonzo s dívkou.

„Whisky!“ zahulákal King. „Ale rychle, ty tlustá kryso.“

Bodegaro kmital jako nikdy v životě. Přinesl z kuchyně nejlepší láhev whisky a přinesl čisté sklenky.

King mu vytrhl láhev z ruky. „Dej to sem, nalít si můžu sám.“

První lok si ale dopřál z lahve. Potom si nalil plnou sklenici a hodil flašku Bonzovi, který ji obratně zachytil.

Bonzo strčil Marii na židli. Dívka tam seděla se zavřenýma očima.

Ostrá pálenka bublala z lahve a mizela v Bonzově hrdle. Když ji odložil, byla láhev poloprázdná. Bonzo si krknul a otřel si ústa.

King se zadíval na Marii. Viděl, že je naprosto vyčerpaná a poručil hostinskému, ať jí přinese vodu.

Maria s díky přijala sklenici. Pomalu pila a do obličeje se jí vrátilo trochu barvy.

King pohlédl na kapesní hodinky. Polovina času už uplynula. Vytáhl kolt z pouzder a dobil je.

Mezitím sledoval Marii. „Moc se ti to nelíbí, co?“

Dívka neodpověděla.

„Docela ti rozumím.“ King se uchechtl. „Ale počkej. Za pár týdnů bude všechno jinak. Budeš moje žena a v nejlepší společnosti se budeš cítit dobře.“

Maria zvedla hlavu. „Mám si vás vzít? Nikdy!“

King se zasmál. „To říkáš teď. Ale počkej, až přijde na věc. To mi budeš dokonce vděčná. Můžu ženě nabídnout všechno, co chce.“

„Ale lásku ne,“ zašeptala Maria.

King se ušklíbl. „Záleží na tom, co pod tím chápeš.“ Potom se podíval na hodinky. „Ještě pět minut. Doufám i za tebe, že si ti lidi pospíšili. Za každou cenu si tě brát nemusím. Nikdo není nenahraditelný.“ King zastrčil kolty do pouzder. „Jdu se podívat, jak to vypadá,“ řekl Bonzovi, který také vstal a šel za Kingem.

„Pohlídej holku,“ zavrčel na něj King.

Bonzo se zašklebil. „Ta neuteče,“ prohlásil a poplácal svou mačetu.

„Jak myslíš.“ King odhrnul závěs a vyšel ven. Pět kroků před dveřmi se zastavil. Bonzo zůstal stát poněkud za ním.

King přimhouřil oči, když viděl, že na ulici nejsou ani koně. Ulice byla jak vymetená. Nikde ani noha.

Kinga pojala děsivá předtucha. Ale nechtěl si ji připustit.

„Hej, sebranko!“ zařval. „Život té holky pro vás nic neznamená? Říkal jsem, že tu chci všechno mít během půl hodiny. Kde jsou ty věci? Nebo mám nechat to vaše pitomé hnízdo srovnat se zemí?“

Žádná odpověď.

Nad Palo Verde spočívalo téměř nepřírozené ticho.

King si prudce odfrkl. Potom vykřikl: „Bonzo, přiveď tu holku! Chci vidět, jestli ti pitomci konečně poslechnou.“

Bonzo už chtěl vyrazit, když tu ho dostihl mrazivý hlas. „Raději to nedělej, ty chlupatá opice, jestli se nechceš rozloučit se životem.“

King otočil hlavu. z boční uličky vystoupil muž svlečený do půli těla.

Santana!

A držel v každé ruce kolt...

+ + + + +

King cítil, jak mu po zádech běhá mráz. Jeho mozek horečně hledal východisko. Pak jeho pohled padl na Bonza a zase nabral trochu sebejistoty.

„Co chceš, Santano? Jsme dva proti jednomu. Na tvém místě bych zalezl.“

Santana zůstal stát a sice tak, aby měl dobře na očích Kinga i Bonza.

Mrazivě se pousmál. „Moje kulky jsou rychlejší. Proti nim ti nepomůže ani taková gorila. Ne, Kingu, tys dohrál. Definitivně.“

„Zapomínáš, že máme tu holku!“

„Co to žvaníš, Kingu? Maria už je v bezpečí. Nepřijel jsem sám. Je se mnou Manrico Montoya, který se nemůže dočkat, až uvidí Bonza. Maria je s ním.“

„Blufuješ,“ prohlásil King.

„Manrico!“ zavolal Santana. „Ukaž se!“

„Tady jsem, amigo!“

King a Bonzo zvedli hlavy.

Manrico stál na střeše bodegy. V ruce držel váleček dynamitu. Na tváři měl zlověstný úšklebek.

„Jste v šoku?“ křikl shora. „Nedivím se vám. Hlavně Bonzo musí mít strach. Hni sebou, hombre, jdi trochu stranou. Ještě víc, doprostřed ulice!“

Bonzo pohlédl na Kinga.

„A teď tas mačetu, ty opice bez mozku!“ křikl Manrico.

Bonzo uchopil mačetu a vytáhl ji z pochvy. Na čepeli se zaleskly sluneční paprsky.

„Bonzo, ty nezkazíš žádnou legraci,“ prohlásil Manrico. „Teď dávej pozor.“

Manrico ještě ani nedokončil slovo, když škrtl sirkou, kterou celý čas skrýval v dlani.

Doutnák se s prskáním rozhořel.

„Chytej, zabijáku,“ křikl Manrico, „něco ti dlužím. Na, chytej!“

K Bonzovi letěl váleček dynamitu...

+ + + + +

Zabiják poznal příliš pozdě, co se to k němu blíží. Také měl mozek lehce zatemnělý alkoholem, který vypil. Vztáhl tedy instinktivně ruku a chytil váleček dynamitu.

Půl sekundy třeštil oči na hořící doutnák. Nikdo nechápal, co se mu děje v hlavě, a proč nálož nezahodí.

„Ne! Ne!“ zařval King a vrhl se k zemi.

Také Santana se musel krýt. Sotva dopadl na zem, když zahřměl výbuch.

Bonzo nestačil dynamit odhodit. Městem zaduněla mohutná exploze a přervala Bonzův poslední výkřik. Z nejbližšího domu odlétla polovina tašek. Okna se sypala.

Pak zavládlo hrobové ticho...

Tam kde stál Bonzo, zel na ulici kráter.

Manrico Montoya ležel na břiše na střeše.

Tlaková vlna mu neublížila. Ani Kingovi a Santanovi.

Santana byl na nohou jako první. Byl celý pokrytý prachem. King nevypadal o nic lépe. On, který byl vždycky pyšný na své perfektní oblečení, vypadal jako nejšpinavější tulák.

Ambrose otřeseně vstal. Protřel si rukama obličej. Zbraně mu vyklouzly z pouzder. Ležely na kraji cesty.

Kingův pohled přelétl ke kráteru. Chtěl něco říct, ale hlas mu selhal.

„Bonzo si to zasloužil,“ poznamenal Santana, který nepustil kolty z rukou. „Ale vás taky nemine šibenice. Naložil jste na sebe příliš mnoho provinění.“

King si odplivl. „Jak to se mnou vlastně mluvíte? Jsem vlivný člověk. Mě žádný ubohý pobuda nezastraší.“

Santana se ušklíbl. „Nebojíte se, že vás zastřelím?“

„Před tolika svědky? Ani omylem.“

„Myslím, že by všichni byli zticha a potvrdili mi sebeobranu. Ale máte pravdu, Ambrose. Nejsem soudce, ani nemám náladu na souboj. Předám vás zákonu, kterému sám sloužím jako texaský

ranger.“

„Tak přece! Já jsem to tušil. Vy jste Santana, ten ranger.“

„A z toho důvodu vás mohu zatknout za spoluúčast na vraždě, za omezování osobní svobody a jiné zločiny, se kterými se seznámíte ze spisu obžaloby. A teď se otočte!“

King Ambrose poslechl.

Santana ho zkušeně ohmatal kvůli zbraním a našel u něj derringer. Prohlížel si malou dvouhlavňovou zbraň.“

„Myslel jsem si, že máte na skladě nějaký trumf. Ale s tím už je konec.“

Na ulici se mezitím seběhli lidé. Nyní, když viděli, že King už není nebezpečný, začali mluvit o lynčování.

Santana se otočil. „Já zastupuji zákon. Kdo vztáhne ruku na zatčeného, toho zastřelím! Rozuměli všichni?“

Muži zaraženě hleděli do země.

„Teď jděte do svých domů,“ řekl Santana, „až na toho muže, kterému jsem nařídil opatřit pro nás dva koně.“

Občané se s bručením rozcházel. O chvíli později přišel z boční uličky muž se dvěma koňmi. Byli to dva silní hnědáci.

Z bodegy vyšel Manrico. V pravé ruce nesl kožené řemínky.

„Řetězy jsem bohužel nesehnal,“ řekl, chytil Kingovy paže a zkroutil mu je za záda. Pak mu svázal zápěstí. „Doufám, že to bude stačit.“

„Pojedeš taky?“

Manrico zavrtěl hlavou, „Ne, amigo. Mám tady co dělat. Pozdravuj mého otce. Brzy ho navštívím.“

Santana se usmál. „Už jako ženatý?“

„Jo. Nějaká dívka, jako je třeba Maria, bude jistě potřebovat ochránce.“

„To si umím představit.“ Santana poplácal přítele po rameni a strčil do Kinga. „Nasedat!“

Ambrose se vyškrábal do sedla i bez pomoci rukou. Seděl vzpřímeně.

Vtom zahřměl výstřel!

Santana se skokem otočil, nachystán ke střelbě, ale hned sklonil

kolt.

Ve stínu domu stála nějaká žena. Měla na sobě černé šaty. V pravé ruce držela revolver, ze kterého stoupal proužek dýmu.

„Zastřelil mého muže,“ řekla chraplavým hlasem. „José byl krejčí a pracoval pro Kinga. Ten mu ale zaplatil kulkou. José je pomstěn. Ať mi Bůh odpustí.“ Táhle vzdechl a s pláčem padla na kolena. Seběhli se k ní nějací sousedé a odvedli ji do domu.

Santana zastrčil kolt. Stačil ještě zachytit Kinga, který se sunul ze sedla. Košili na rameni měl nasáklou krví. Santana mu pohlédl do tváře. Ambrose byl těžce zraněn, ale naživu.

Na ulici vyšel bodegero.

„Sežeňte doktora!“ řekl mu Santana. „Ambrose potřebuje rychle doktora!“

Tloušťík odběhl, co mu nohy stačily.

Manrico přišel k Santanovi. „Co se stane s tou ženou, amigo? Chtěla ho přece zastřelit.“

„Nic se s ní nestane,“ odvětil Santana. „Ale King Ambrose bude postaven před soud a jistě skončí na šibenici, pokud ho doktor zachrání.“

„Doktor už jde!“ Manrico ukázal na muže, který přibíhal i s koženou brašnou. „Doktor se o něj postará. My mu s tím nepomůžeme. Pojd', zvu tě. Bodegara zatraceně dobře vaří. Šťavnatým steakem přece neopovrhneš.“

„Především, když bude zadarmo,“ odvětil Santana a zasmál se.

KONEC

Svazek 006

Předák v podezření

Frank C. Robertson

Před šibenicí ho mohla zachránit jen bláznivá odvaha nebo zázrak. Bob Haun, drsný předák Mormanova ranče věřil, že ukončí dávný spor mezi dvěma velkými ranči pokojnou cestou. Nyní však promluvily zbraně! Jeden muž zemřel, byl zákeřně zastřelen do zad, když hnal stádo. A další byl zavražděn dokonce v úřadovně šerifa...

Jack Morton: Střelci

Z německého originálu
Kopfgeld für einen Sheriff,
Western-Hit, Nr. 810, přeložil Tomáš Butala.
© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., 2009
© Bastei-Verlag GmbH & Co.,
Bergisch Gladbach